

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

دنۇڧىڭ شىۋىنۋىلەڧىر

โปรแกรมวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
สิงหาคม 2568
(งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย)

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

دنۇڧىڭ شىۋىنۋىلەڧىر

โปรแกรมวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
สิงหาคม 2568
(งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย)

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ ด้วยความกรุณาจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่ได้สนับสนุนทุนในการวิจัย อีกทั้งยังได้รับการช่วยเหลือให้คำแนะนำต่างๆ ตลอดจนการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนรายงานการวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ Xu Shaoxian อาจารย์ Sun Fuyuan และอาจารย์ เสาวรักษ์ ประไพวงศ์ ที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่ได้ให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนและการตอบแบบสอบถาม รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่เสียสละเวลาในการให้คำแนะนำเพื่อความสำเร็จของข้อมูล จนทำให้การศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ขอยกให้เป็นกุศล สำหรับบิดา มารดา ครู อาจารย์ทั้งหลายที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ในทุก ๆ ด้าน ตลอดจนการสนับสนุน ให้กำลังใจ จนกระทั่งงานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัย

สิงหาคม 2568

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย : การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับ
นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเชียงราย

ชื่อผู้วิจัย : ดนุพงศ์ ชีวินวิไลพร

สาขาวิชา คณะ : โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปีการศึกษา : 2568

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีนเบื้องต้น ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ด้วยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้หมู่เรียนที่ 1 ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 46 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน จำนวน 6 บทเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาจีน จำนวน 20 ข้อและแบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 15 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลวิจัยพบว่า

1. ผลสร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ $E1/E2 = 80.58/83.15$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ปรากฏค่า $t\text{-test} = 15.13$ มีค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความพึงพอใจ ของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.47)

คำสำคัญ: ทักษะการอ่าน การอ่านออกเสียง ภาษาจีน สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

Abstract

Research Title: The Development of Chinese Pronunciation Reading Skills through Computer-Assisted Instruction for Students of the Chinese Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Chiang Rai Rajabhat University

Author : Danuphong Cheewinwilaiporn

Major: Chinese Program, Faculty of Humanities and Social Sciences

Academic Year : 2025

This research aimed to develop and evaluate the effectiveness of computer-assisted Chinese language instruction lessons for students of the Chinese Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Chiang Rai Rajabhat University. The specific objectives were: (1) to construct and assess the quality of Chinese computer-assisted instructional (CAI) lessons to meet the 80/80 efficiency criterion; (2) to compare the students' Chinese pronunciation reading achievement before and after learning with the CAI lessons; and (3) to evaluate students' satisfaction toward the CAI lessons.

The sample group consisted of 46 third-year students from the Chinese Program who were enrolled in the course "Fundamental Chinese Reading" in the first semester of the academic year 2024. The sample was selected through cluster random sampling, specifically from Class Group 1. The research instruments included six CAI Chinese lessons, a 20-item Chinese reading achievement test, and a 15-item satisfaction questionnaire. Data were analyzed using percentage, mean, and standard deviation. The results revealed that :

1. The efficiency of the developed CAI Chinese lessons was $E1/E2 = 80.58/83.15$, which exceeds the set criterion of 80/80.
2. The students' post-test scores in Chinese pronunciation reading were significantly higher than their pre-test scores, with a t-test value of 15.13, indicating a statistically significant difference at the .05 level.
3. The students' overall satisfaction with the CAI lessons was at the highest level, with a mean score of 4.61 and a standard deviation of 0.47.

Keywords: Reading skills / Reading aloud / Chinese language / Computer-assisted instruction

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ประโยชน์ของงานวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	18
ทฤษฎีการเรียนรู้.....	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ.....	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย.....	48
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
การวิเคราะห์ข้อมูล	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย.....	60
อภิปรายผล.....	61
ข้อเสนอแนะและการนำผลการวิจัยไปใช้.....	63
ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป.....	63
บรรณานุกรม.....	65
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	70
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
ภาคผนวก ค แบบประเมินความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญ	85
ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย.....	89

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบกิ่งควบคุมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีนของนักศึกษาสาขาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้มีประสิทธิภาพ E1/E2 ตามเกณฑ์ 80/80	78
2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาจีนก่อน-หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบกิ่งควบคุมของนักศึกษาสาขาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	79
3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการสอนภาษาจีน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบกิ่งควบคุม	80

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความคิด การเรียนรู้ รวมถึงการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น ภาษายังมีบทบาทในการเสริมสร้างความสามัคคีและความเข้าใจร่วมกันในสังคม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้บุคคลสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลและความรู้ซึ่งกันและกันได้อย่างมีประสิทธิภาพในยุคโลกาภิวัตน์ที่การติดต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ภาษาเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมโยงระหว่างผู้คนจากหลากหลายชาติพันธุ์และวัฒนธรรม การมีทักษะทางภาษาที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา การทำงาน หรือการสร้างเครือข่ายทางสังคม นอกจากนี้ ภาษาเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ในทุกสาขาวิชา เพราะทักษะการอ่าน การเขียน และการฟังที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้บุคคลสามารถเข้าถึงและประมวลผลข้อมูลได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว ส่งผลให้สามารถพัฒนาทักษะอื่น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพทั้งนี้ สุภาพร วัฒนาภิรมย์ (2564) ได้ให้ความเห็นว่า “ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของบุคคล ทั้งในด้านการสื่อสารและการคิดวิเคราะห์ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตและปรับตัวเข้ากับสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างมีประสิทธิภาพ” ข้อคิดเห็นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาที่ไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือสื่อสารเท่านั้น แต่ยังเป็นปัจจัยพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการปรับตัวในสังคมยุคใหม่

ปัจจุบันภาษาจีนกลางมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากประเทศจีนเป็นแหล่งอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่และมีการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และเข้ามามีบทบาทในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นในด้านของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรม รวมไปถึงด้านการศึกษา และในหลายปีที่ผ่านมาภาษาจีนเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องดังที่ พิณพร คงแท่น (2562) ได้กล่าวไว้ว่าปัจจุบันมีคนไทยนิยมเรียนภาษาจีนมากขึ้น อีกทั้งยังถูกนำมาใช้ อย่างแพร่หลาย เช่น ด้านการทำธุรกิจ ด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น ดังนั้นผู้ที่มีโอกาสในการศึกษาภาษาจีนถือว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ใช้ภาษาจีนกลางเพื่อการสื่อสารทั่วไปแล้ว ยังสามารถใช้ภาษาเพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ทั้งในระดับบุคคลและระดับประเทศ เช่น การศึกษาความรู้วิทยาการ การประกอบธุรกิจการลงทุน

และการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ จึงทำให้ภาษาจีนมีการใช้กันอย่างกว้างขวาง และแพร่หลาย เป็นภาษา ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารทางด้านธุรกิจ การค้าขาย การศึกษา อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึก การคิดให้เกิดความเข้าใจที่ผู้เรียนจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพของตนเองได้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทย ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนอยู่ในทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา สถาบันกวดวิชา เป็นต้น

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนผู้เรียนจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ภาษาจีนทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งการพัฒนาภาษาทั้ง 4 ทักษะนั้น ทักษะหนึ่งที่ขาดไม่ได้ในการเรียนรู้ภาษาจีน คือ ทักษะการอ่านคำศัพท์ หากออกเสียงภาษาจีนไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจ ส่งผลให้การสื่อสารนั้นคลาดเคลื่อนไม่เป็นไปตามที่ผู้ส่งสารต้องการ นอกจากนี้การที่ผู้เรียนออกเสียงภาษาจีนได้ไม่ถูกต้องนั้นดังที่ กุลธิดา สมาน (2563) กล่าวว่าหากผู้เรียนอ่านออกเสียงไม่ชัดยังทำให้ขาดความมั่นใจในการพูด และใช้ภาษาได้ไม่คล่องแคล่วตามโครงสร้างทางภาษา รวมถึงขาดความเข้าใจในการใช้ภาษาตามสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการทางภาษาและการสื่อสารของผู้เรียนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การอ่านออกเสียงไม่ชัดเจนอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูด ส่งผลให้ไม่กล้าแสดงออกหรือสื่อสารในสถานการณ์จริง นริศ วัฒนานนท์ (2551 : 13) ได้กล่าวว่า ฟินอิน ถือเป็นหัวใจในการออกเสียงภาษาจีนกลางที่ถูกต้องและเป็นมาตรฐานสำหรับชาวต่างชาติ แม้จะอ่านตัวอักษรจีนได้ไม่ครบทุกตัว ถ้ารู้ฟินอินจะช่วยในการออกเสียงได้อย่างถูกต้องชัดเจนตามมาตรฐานมากขึ้น รวมทั้งสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จำนวนมากขึ้นและรวดเร็วยิ่งขึ้นเนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรที่พัฒนามาจากรูปภาพ และได้วิวัฒนาการจนมาเป็นอักษรเฉกเช่นปัจจุบัน เพราะฉะนั้นแค่มองตัวอักษรเราจะไม่รู้ว่ามันสะกดอย่างไร ต้องใช้ความจำเพียงอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเราถึงต้องเรียนวิธีเขียนอ่านตัวสะกดภาษาจีนเอาไว้ หรือที่เรียกว่าฟินอินซึ่งเปรียบเสมือน ก.ไก่ ข.ไข่ ในภาษาไทย มันจะช่วยทำให้ชาวต่างชาติอย่างเราเขียนอ่านภาษาจีนได้สะดวก และยังช่วยออกเสียงได้อย่างถูกต้องด้วย นอกจากนั้นใครที่รู้ฟินอินแล้วก็สามารถพิมพ์ภาษาจีนได้อย่างง่ายดาย

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมากในโลกการเรียนรู้ยุค ปัจจุบัน โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) เป็นเครื่องมือสร้างเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเรียนด้วยตนเอง และเกิดการเรียนรู้ในโปรแกรมประกอบไปด้วย

เนื้อหาวิชา แบบฝึกหัด แบบทดสอบ ลักษณะของการนำเสนอ อาจมีทั้งตัวหนังสือ ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหว สีหรือเสียง เพื่อดึงดูดผู้เรียนให้มีความสนใจมากยิ่งขึ้น ปวีณา ปานสมบูรณ์ (2563, น. 110) ได้กล่าวว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ช่วยให้การ เรียนการสอนมีความ ยืดหยุ่น และเหมาะสม กับผู้เรียนแต่ละคน โดยเฉพาะในกรณีของการเรียน ออนไลน์ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือก เวลาและสถานที่ในการเรียนรู้ได้ตามความสะดวกการใช้เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ช่วยในการสอนยังทำให้สามารถปรับแต่งเนื้อหาต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้อย่าง ซึ่งทำให้การเรียนรู้มีความเหมาะสม มากขึ้นกับความสามารถและความต้องการของแต่ละรวดเร็วซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนได้ตามระดับ ความสามารถของตนเอง การที่ผู้เรียนสามารถเลือกเนื้อหา ที่ต้องการเรียนและกำหนดเวลาการเรียน ได้ด้วยตนเอง ยังช่วยให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียน ของตนเองและสามารถจัดการเวลาได้ อย่างมีประสิทธิภาพทั้งนี้ผู้วิจัยหลายท่านได้นำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) มาใช้ในการ จัดการเรียนการสอนดังเช่น มหศักดิ์ ทองสลับ, กชกร ธิปัตติ (2563) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.06/80.42 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ การอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนในรายวิชาการอ่านภาษาจีน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มี ปัญหาเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ประโยคและบทความภาษาจีน ไม่ถูกต้องตามหลักการอ่าน ภาษาจีน ทั้งนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารไม่เข้าใจ จะทำให้ผู้ฟังหรือผู้รับสารเกิดความเข้าใจที่ ผิดพลาด และอาจส่งผลกระทบต่อ การสื่อสารในอนาคตได้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาการ สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน สำหรับ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยมุ่งเน้นให้นักศึกษาได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกสนาน และมีทักษะการอ่านภาษาจีนที่ดีขึ้น ตลอดจนช่วยเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้ และส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาจีนมีการพัฒนา และมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนต่อไป

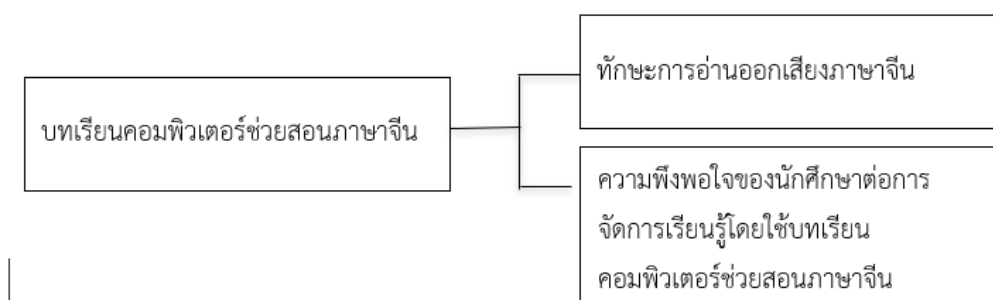
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน

3. เพื่อประเมินความพึงพอใจ ต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

กรอบแนวคิดวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตในด้านเนื้อหา คือ เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยเลือกเนื้อหา มาจากหนังสือ 汉语阅读教程第三册 มีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. 外国人在中国	ชาวต่างชาติในจีน
2. 我爱学汉语	ฉันชอบเรียนภาษาจีน
3. 汉字的智慧	ภูมิปัญญาของอักษรจีน
4. 这就是汉语	นี่คือภาษาจีน

5. 环境保护

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

6. 绿色生活

ชีวิตสีเขียว

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง**ประชากร**

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 จำนวน 105 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีนเบื้องต้น ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 105 คน จำนวน 3 หมู่เรียน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน)

กลุ่มตัวอย่าง

โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีนเบื้องต้น ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ด้วยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้หมู่เรียนที่ 1 ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 46 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง สื่อการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยมีองค์ประกอบของบทเรียน ดังนี้ แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน บทเรียน เกม ใบงาน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเนื้อหาในบทเรียนมาสร้างเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงโดยแต่ละองค์ประกอบจะมีเนื้อหาที่เป็นพินอิน ตัวอักษรจีน และเสียงการอ่านออกเสียงภาษาจีนที่ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาจีน

ทักษะการอ่านภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีน ประกอบด้วยคำศัพท์ วลี ประโยคและบทความสั้น ที่ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาจีน

ความพึงพอใจ หมายถึง ความพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ หมายถึงคะแนนระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้และคะแนนหลังการเรียนเกณฑ์ร้อยละ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 80 หรือสูงกว่า

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 80 หรือสูงกว่า

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

- 1) ได้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80
- 2) ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงขึ้น
- 3) ทราบถึงความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน
- 4) เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาการอ่านภาษาจีนสำหรับครูผู้สอนภาษาจีนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน และเพื่อประเมินความพึงพอใจ ต่อ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้ ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

1.1 ความหมายของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

1.2 ประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

1.3 ประโยชน์ของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

2.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.1 ความหมายของการอ่าน

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

2.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

2.4 ประเภทของการอ่าน

2.5 ความหมายของการอ่านออกเสียง

2.6 ของการอ่านออกเสียง

2.7 การอ่านออกเสียงภาษาจีน

3. ทฤษฎีการเรียนรู้

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้วางเงื่อนไข

3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเบิร์ต กาย

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

4.1 ความหมายของความพึงพอใจ

4.2 การวัดความพึงพอใจ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ความหมายของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ไพโรจน์ ตีรณธนากุล, ไพบุลย์ เกียรติโกมล และเสกสรรค์ แยมพินิจ (2554: 21) ได้ให้ความหมายคอมพิวเตอร์ช่วยสอนว่า คือ การนำคอมพิวเตอร์เข้ามาเสริม เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น การใช้คอมพิวเตอร์เสริมการสอนนี้สามารถใช้ประกอบขณะที่ผู้สอนทำการสอนเอง หรือการใช้สอนแทนผู้สอนทั้งหมดก็ได้

ปริญญ์ อินทรา (2556: 14) กล่าวว่า การนำคอมพิวเตอร์มาเป็นเครื่องมือสร้างเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเรียนด้วยตนเอง และเกิดการเรียนรู้ในโปรแกรมประกอบไปด้วย เนื้อหาวิชา แบบฝึกหัด แบบทดสอบ ลักษณะของการนำเสนอ อาจมีทั้งตัวหนังสือ ภาพ กราฟิก

ภาพเคลื่อนไหว สีหรือเสียง เพื่อดึงดูดผู้เรียนให้มีความสนใจมากยิ่งขึ้น รวมทั้งแสดงผลการเรียนรู้ให้ทราบทันทีด้วยข้อมูลย้อนกลับ(Feedback) แก่ผู้เรียนและยังมีการจัดลำดับวิธีการสอนหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน ทั้งนี้จะต้องมีการวางแผนการในการผลิตอย่างเป็นระบบในการนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบที่แตกต่างกัน

มนัสนันท์ พิมพิณี (2555: 273) ได้กล่าวไว้ว่า “คอมพิวเตอร์ช่วยสอน” Computer assisted instruction เป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีการผสมผสานรูปแบบของการนำเสนอได้หลายรูปแบบและหลายสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอโดยใช้ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ใช้เสียงหรือแม้แต่ตัวอักษรที่เป็นข้อความเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงบทเรียนให้ได้มากที่สุด และยังสามารถเรียนได้ด้วยตนเองและทบทวนได้ตามต้องการ

วันทนี มีบุญญา (2558: 43) กล่าวว่า การนำคอมพิวเตอร์เข้ามาอยู่ในการเรียน การสอน หรือเป็นสื่อในการเข้าสู่การถ่ายโอนเนื้อหาความรู้ไปสู่ผู้เรียนได้อย่างง่าย คล้ายคลึงกับการเรียน การสอนในชั้นเรียนและมีความชัดเจนตามรูปแบบการนำเสนอสื่อมัลติมีเดียที่มีการพัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพแล้ว เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับ

วิศนา แคมมณี (2554: 151) ว่า การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอน ช่วยขยายขอบเขตความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน และความสามารถในการสอนของครู โดยการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ขึ้นมาหรือจัดหาบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่เหมาะสมที่มีผู้สร้างไว้แล้วมาให้ผู้เรียนหรือเขียนโปรแกรมให้ผู้เรียนและผู้สอนสามารถสร้างบทเรียนขึ้นเองและใช้คอมพิวเตอร์ในการเสนอบทเรียนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง โดยมีการนำสื่อประสมเข้ามาช่วยในการนำเสนอ อาทิ เช่น ข้อความ เสียง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการเรียนรู้ตามการนำเสนอของบทเรียน ซึ่งจะออกแบบไว้ให้ผู้เรียน ได้รับผลย้อนกลับตามการตอบสนองของตน และเมื่อเรียนจบผู้เรียนจะได้รับการประเมินผล การเรียนรู้ของตน และทราบผลการเรียนรู้ของตน

จากการให้ความหมายของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือ CAI สรุปได้ว่า สื่อ CAI หมายถึง การนำคอมพิวเตอร์มาสร้างเป็นเครื่องมือใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยจะประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เรียน แบบฝึกหัด แบบทดสอบเป็นต้น ตามที่ผู้สร้างได้จัดทำขึ้น การนำเสนอเนื้อหาจะเป็นภาพ เสียง หรือมีการเคลื่อนไหวต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสนใจของผู้เรียน ซึ่งคอมพิวเตอร์

ช่วยสอน หรือ CAI นั้น ผู้สอนจะใช้จัดการเรียนการสอน หรือให้ผู้เรียนเข้าไปเรียนศึกษาเนื้อหาได้ด้วยตนเอง

ประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555:93-95) ได้แบ่งประเภทของ

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้ ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา (Tutorial Instruction) เป็นการนำเสนอเนื้อหาสาระการเรียนรู้แก่ผู้เรียนโดยเรียงเนื้อหาสาระการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องการไป ผู้เรียนศึกษาตามลำดับเนื้อหาสาระที่ การเสริมแรง บทเรียนประเภทนี้เหมาะกับการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเพื่อการเรียนรู้ เรื่องกฎเกณฑ์หรือวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ
2. การฝึกฝนหรือแบบฝึกหัด (Drills and practice) เป็นบทเรียนที่นำเสนอแบบฝึกหัดเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดต่อจากเรื่องที่ครูสอนมาแล้ว เป็นการวัดความเข้าใจ ทักษะ ความชำนาญ ลักษณะแบบฝึกหัดที่นิยมมาก คือ จับคู่ ถูกผิด เลือกข้อถูก การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ประเภทนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่เรียนมาแล้วอย่างดีนำมาใช้ฝึกหัดในการเรียนหลายสาขา เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภูมิศาสตร์
3. การสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นบทเรียนในการจำลองสถานการณ์มาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แทนสถานการณ์จริง เป็นบทเรียนที่ผู้เรียนได้ฝึกเรียนรู้จากคอมพิวเตอร์ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รูปแบบประกอบด้วยการนำเสนอเนื้อหา ข้อมูล การแนะนำทักษะ การปฏิบัติในการเรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกในสถานการณ์จำลองในรูปแบบต่าง ๆ บทเรียนคอมพิวเตอร์ประเภทนี้ช่วยลดค่าใช้จ่ายในเรื่องวัสดุอุปกรณ์ทางห้องปฏิบัติการได้มาก ช่วยย่นระยะเวลาและลดอันตรายได้การจำลองสถานการณ์แบ่งออกเป็น การจำลองสถานการณ์การทำงาน เช่น การขับรถปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ การจำลองสถานการณ์แบบระบบการทำงานเป็นการให้ออกแบบหรือจัดระบบเพื่อค้นคว้าหาปัญหาหรืออุปสรรคในระบบ และการจำลองสถานการณ์แบบประสบการณ์ในการตัดสินใจเมื่อเผชิญกับปัญหา นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับงาน ธุรกิจ อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์

4. เกมเพื่อการเรียนการสอน (Instruction games) เป็นบทเรียนที่ใช้เกมเพื่อการเรียน

การสอน กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ สนุกกับการเล่นเกมการศึกษาซึ่งทำให้บรรยากาศการเรียนดีขึ้น เป็นการพัฒนาการคิด การแก้ปัญหา ผู้เรียนได้รับความรู้และสนุกสนานไปพร้อม ๆ กัน เป้าหมายหลักของเกม คือ การศึกษาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นสำคัญ

5. การค้นพบ (Discovery) เป็นบทเรียนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำสิ่งต่าง ๆ ก่อนจนกระทั่งสามารถหาข้อสรุปได้ด้วยตนเอง โปรแกรมจะเสนอปัญหาให้ข้อมูลในการแก้ไข โดยลองผิดถูกจนกว่าจะค้นพบข้อสรุปที่ถูกต้องและดีที่สุด

6. การแก้ปัญหา (Problem solving) เป็นแบบฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา เน้นให้ผู้เรียนฝึกคิด ฝึกตัดสินใจ โดยกำหนดเกณฑ์ให้ผู้เรียนพิจารณาฝึกแก้ปัญหาไปตามเกณฑ์ มีการให้คะแนนแต่ละข้อ ซึ่งผู้เรียนต้องเข้าใจและมีความสามารถในการแก้ปัญหาจึงจะเรียนรู้ได้ดี

7. การทดสอบ (Testing) เป็นบทเรียนที่ใช้ในการทดสอบแบบปรนัยมีตัวเลือกหรือคำถาม เป็นการทดสอบที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับคอมพิวเตอร์ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถที่จะนำความรู้มาใช้ตอบคำถาม ซึ่งต่างจากการสอบแบบที่มั่งวัดแต่ความรู้ของผู้เรียนเพียงอย่างเดียว ผู้สร้างบทเรียนประเภทนี้ต้องคำนึงถึงหลักการสร้างข้อทดสอบ การจัดการสอบ การตรวจให้คะแนน การวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ และการประเมินผล การสอบของผู้เรียน

8. แบบสนทนา (Dialogue) เป็นบทเรียนรูปแบบการเลียนแบบการสอนในห้องเรียน คือเป็นการพูดคุยระหว่างผู้เรียนและผู้สอน โดยการพูดคุยเป็นการอ่านอักษรจากหน้าจอแทนเสียงพูดของผู้สอน และมีการสอนด้วยการตั้งคำถามในลักษณะการใช้แบบสอบถาม เป็นการแก้ปัญหา อย่างใดอย่างหนึ่ง

9. แบบไต่ถาม (Inquiry) เป็นบทเรียนให้ข้อมูลข่าวสาร โดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จะทำหน้าที่เป็นแหล่งเก็บข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์เพื่อใช้ในการค้นคว้าข้อเท็จจริง ความคิด รวบรวม หรือข่าวสารที่มีประโยชน์ สามารถแสดงข้อมูลข่าวสารได้ทันที เพียงกดหมายเลขหรือรหัสการไต่ถาม จะตอบคำถามของผู้เรียนตามต้องการ

10. แบบผู้เชี่ยวชาญ (Expert system) เป็นบทเรียนที่บรรจุความรู้ กฎเกณฑ์ในการ

แก้ปัญหาไว้ในโปรแกรม เป็นโปรแกรมที่ฉลาด สามารถโต้ตอบกับผู้เรียนได้ในลักษณะที่ปรึกษา จนสามารถให้คำตอบหรือข้อสงสัยของผู้เรียนได้

11. แบบรวมวิธีต่าง ๆ เข้าด้วยกัน (Combination) เป็นบทเรียนที่รวบรวมหลาย ๆ รูปแบบมารวมกัน ซึ่งสัมพันธ์กับธรรมชาติการเรียนการสอนที่ต้องใช้วิธีการเรียนหลาย ๆ แบบ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน บทเรียนประเภทนี้จึงมีหลายรูปแบบมารวมอยู่ด้วยกัน อาจเป็นเพื่อการสอน เกมประสบการณ์แก้ปัญหาเข้าด้วยกัน

ไพโรจน์ ธีรธนากุล และคณะ(2554:23-26) ได้แบ่งประเภทของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้ ดังนี้

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบนำเสนอเนื้อหา (Tutorial Instruction) คือ รูปแบบบทเรียนที่นำเสนอด้วยสื่อมัลติมีเดียที่มีทั้ง ข้อความ รูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว และเสียง ประกอบ ในบทเรียนประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ ส่วนเนื้อหาการเรียนรู้ และแบบฝึกหัดเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบตอบกลับทันที หากผู้เรียนไม่ผ่านเกณฑ์คะแนนแบบฝึกหัดตามที่บทเรียนกำหนดก็สามารถเข้าไปทบทวนเนื้อหาได้อีกครั้ง และทำแบบฝึกหัดในเนื้อหาจนกว่าจะผ่านเกณฑ์ที่บทเรียนกำหนด บทเรียนประเภทนี้เป็นที่นิยมพัฒนาและนำมาใช้มากที่สุด เนื่องจากการนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์มาเป็นสื่อช่วยในการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับการเรียนในชั้นเรียน

2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกฝน (Drills and Practices) คือ บทเรียนที่ไม่มีเนื้อหา แต่จะเป็นการใช้ความรู้เดิมที่ได้เรียนมาแล้วมาฝึกฝนทักษะหรือฝึกปฏิบัติซ้ำๆ จนเกิดความจำและความชำนาญ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมแรงในสิ่งที่เรียนแล้ว หรือในรูปแบบของคำถามเพื่อทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมาแล้ว และมีการเสริมแรงหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้ทันที มีการให้คำตอบที่ถูกต้องเพื่อตรวจสอบตนเอง ลักษณะของคำถามที่นิยมใช้ เช่น การจับคู่ การเติมคำตอบแบบตัวเลือก คำตอบแบบผิดถูก เป็นต้น

3. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสถานการณ์จำลอง (Simulations) คือ บทเรียนที่มีรูปแบบจำลองสถานการณ์จริงโดยคอมพิวเตอร์จะเลียนแบบสร้างสถานการณ์เพื่อทดแทน อุปกรณ์จริง เนื่องจากในบางสถานการณ์จริงอาจเกิดอันตรายขึ้นกับผู้เรียน หรือค่าใช้จ่ายในการฝึกฝนมี ราคาแพง

เช่น การจำลองการขับเครื่องบิน จำลองการเกิดปฏิกิริยาทางเคมีที่อาจอันตรายต่อผู้ทดลอง จำลองการทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ เป็นต้น โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ สถานการณ์จำลองนี้ได้ เนื่องจากสถานการณ์จำลองมีความซับซ้อน อาจต้องใช้เวลาและทักษะ ระดับสูงในการสร้างบทเรียนประเภทนี้ขึ้นมา

4. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบเกมส์ (Instructional Games) คือ รูปแบบบทเรียนที่มีลักษณะฝึกปฏิบัติ โดยการจำลองสถานการณ์เป็นเกมส์ เพื่อดึงดูดผู้เรียนให้เกิดความน่าสนใจ ความท้าทาย และเกิดความสนุกสนานไม่น่าเบื่อ มีรูปแบบคล้ายกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบสถานการณ์จำลอง แต่แตกต่างกันโดยเพิ่มบทบาทของผู้เรียนเข้าไปในเกมส์ด้วย

5. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบค้นพบ (Discovery) คือ รูปแบบบทเรียนที่สร้างสถานะแวดล้อมที่สนับสนุนการค้นคว้า การสำรวจ เพื่อให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนด้วย ตนเอง ศึกษาปัญหาและสาเหตุ แนวทางการแก้ไขปัญหา ข้อดีข้อเสีย แล้วนำมาสรุปของบทเรียน ด้วยตนเอง โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ประเภทนี้จะมีเครื่องมือสนับสนุน แหล่งข้อมูลการค้นคว้า หรือผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษา สิ่งต่างๆเพื่อสนับสนุนให้เกิดกระบวนการเรียนรู้และสร้างสรรค์ความรู้ขึ้นด้วยตนเอง

6. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบการทดสอบ (Tests) คือ รูปแบบบทเรียน ออกแบบมาเพื่อใช้วัดความรู้ของผู้เรียน และสะท้อนความเหมาะสมระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน

7. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบปัญญาประดิษฐ์ (Intelligent/Intellectual Computer-Assisted Instruction : CAI) คือ บทเรียนที่นำเอาเทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์มาช่วยประเมินความเข้าใจของผู้เรียน และปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคนให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งใกล้เคียงกับการที่ผู้สอนประเมินผู้เรียนแต่ละคนเพื่อนำมาปรับให้เข้ากับวิธีการสอนของตนเอง

ชนัญดา สินธพวงศ์ (2562) ได้กล่าวถึงลักษณะในการนำเสนอเนื้อหาและกระบวนการการเรียนการสอนของคอมพิวเตอร์-ช่วยสอนนั้น สามารถสรุปได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. แบบการสอน (Instruction) ใช้เพื่อสอนความรู้ใหม่แทนครูเป็นการพัฒนาแบบ Self StudyPackage เป็นรูป-แบบในการศึกษา เรียนรู้ด้วยตนเอง และเป็นชุดการสอนที่จะต้องใช้เวลาความระมัดระวัง รวมทั้งทักษะในการพัฒนาที่สูงมาก ในการออกแบบจะต้องเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ กับ

บทเรียนการควบคุมแนวทางกิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และลักษณะของผู้เรียน ส่วนการออกแบบหน้าจอก็จะต้องเน้นให้องค์ประกอบหน้าจามีความน่าสนใจเป็นหลัก

2. แบบสอนซ่อมเสริมหรือทบทวน (Tutorial) เป็นบทเรียนที่ใช้ในการทบทวนการเรียนรู้จากห้องเรียนหรือจากผู้สอน ไม่ว่าจะจากทางไกลหรือทางใกล้ก็ตาม การเรียนมักไม่ใช่ความรู้ใหม่ แต่อาจจะเป็นความรู้ที่เคยเรียนรู้มาแล้วในรูปแบบการเรียนรู้แบบอื่นๆ แล้วใช้บทเรียนซ่อมเสริม เพื่อเพิ่มเติมความเข้าใจให้ถูกต้องและแม่นยำสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งบทเรียนสามารถใช้ได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนั้น CAI ประเภทนี้จึงไม่สามารถนำมาสอนแทนครูได้ทั้งหมด เพียงแต่นำมา สอนเสริมหรือทบทวนในรายวิชาที่มีการจัดการเรียนการสอนมาแล้วในชั้นเรียนปกติ

3. แบบฝึกหัดและฝึกปฏิบัติ (Drill and Practice) เป็นบทเรียนที่ใช้เสริมการปฏิบัติหรือเสริมทักษะ ในการเรียนการสอนให้เข้าใจยิ่งขึ้น และเกิดทักษะที่ต้องการได้เป็นการเสริมประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถใช้ในห้องเรียน เสริมขณะที่สอนหรือนอกห้องเรียน ณ ที่ใด เวลาใดก็ได้ ซึ่งการใช้บทเรียนในการเรียน การสอนเช่นนี้สามารถใช้ฝึกหัดทั้งด้านทักษะการแก้ปัญหา ทางคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์รวมทั้งทางช่างอุตสาหกรรมด้วย

4. แบบสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นบทเรียนที่ออกแบบเพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงบรรยากาศการเรียนการสอนในชั้นปกติให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ในเชิงของการปฏิบัติถ้าพิจารณาถึงความยืดหยุ่น ความคุ้มค่าความปลอดภัยต่างๆ รวมทั้งการควบคุมสถานการณ์ด้วยตนเอง สถานการณ์จำลองบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จะให้ประสิทธิภาพและความคล่องตัว ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาได้ทุกอย่าง เช่น การซื้อขายหุ้น หรือการทดลองวิทยาศาสตร์ เป้าหมายหลักของการสร้างบทเรียนแบบสถานการณ์จำลองเพื่อนำสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นเข้ามาอยู่ในคอมพิวเตอร์ จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมที่เกิดขึ้น มีโอกาสควบคุมสถานการณ์ให้เหมาะสม จึงเป็นสาเหตุสำคัญเพิ่มเติมจากการให้สถานการณ์ปกติเพื่อการเรียนรู้ และแก้ปัญหาให้มีความความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5. แบบสร้างเป็นเกมส์ (Game) การพัฒนาในลักษณะเกมส์สามารถเสริมการเรียนรู้ได้ดีกว่าการใช้เกมส์เพื่อการเรียน สามารถใช้สำหรับการเรียนรู้ความรู้ใหม่ หรือเสริมการเรียนรู้ในห้องเรียนได้ ซึ่งเหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีระยะเวลาความสนใจสั้น เช่น เด็ก หรือสภาวะแวดล้อมที่ไม่อำนวย เป็นต้น

6. แบบการแก้ปัญหา (Problem Solving) เป็นบทเรียนในการฝึกการคิด การตัดสินใจ สามารถใช้กับวิชาการต่างๆ ที่ต้องการให้สามารถคิดแก้ปัญหา ใช้เพื่อการสอนในห้องเรียน หรือใช้ ในการฝึกทั่วๆ ไปเป็นสื่อสำหรับผู้บริหารได้ดี

7. แบบทดสอบ (Test) ใช้เพื่อตรวจวัดความสามารถของผู้เรียน สามารถใช้ประกอบการ สอนในห้องเรียนหรือความต้องการของผู้สอนหรือผู้เรียนเอง ทั้งนี้ยังสามารถใช้นอกห้องเรียน เพื่อ ตรวจวัดความสามารถของตนเองได้ด้วย

8. แบบสถานการณ์เพื่อให้ค้นพบ (Discovery) จัดทำเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้จาก ประสบการณ์ของตนเอง โดยการลองผิดลองถูกหรือเป็นการจัดระบบนำร่องเพื่อชักนำสู่การเรียนรู้ สามารถใช้เรียนรู้ความรู้ใหม่หรือเป็นการทบทวนความรู้เดิม

จากประเภทของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนข้างต้น สรุปได้ว่าประเภทของคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน มีหลายประเภทด้วยกัน ประเภทหลัก ๆ ก็คือ ประเภทเรียนรู้เนื้อหาพร้อม มีแบบฝึกหัด ประเภทเกม และประเภทติวข้อสอบ เป็นต้น

ประโยชน์ของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI)

รุจโรจน์ แก้วอุไร (2558: 77) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ดังนี้

- 1) สามารถตอบสนองการเรียนรู้ส่วนบุคคลได้ ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ตามระดับ ความสามารถและอัตราความเร็วตามที่ต้องการ
- 2) สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนโดยใช้เสียงและภาพ รวมทั้งการออกแบบ โปรแกรมที่น่าสนใจ
- 3) สามารถคิดคำนวณได้รวดเร็วและแม่นยำ ช่วยให้ผู้เรียนเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ
- 4) ช่วยสอนความคิดรวบยอด (Concept) และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี
- 5) สามารถเรียนได้อย่างไม่จำกัดเวลา และทบทวนได้ตามที่ ต้องการ

6) สามารถจัดแผนการสอนได้ดี ด้วยการที่ผู้สอนสร้างโปรแกรมที่มีขั้นตอนและระบบที่ดี เช่น มีจุดมุ่งหมาย สอนเนื้อหา ทดสอบและให้ผลย้อนกลับ และยังสามารถเก็บข้อมูลผู้เรียนวิเคราะห์และเสนอผลการประเมินได้

ตามที่นักการศึกษากล่าวมาสรุปได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีประโยชน์ทั้งในและนอกเวลาเรียนและในและนอกสถานศึกษาผู้เรียนมีความสนุกสนาน และสามารถทบทวนบทเรียนได้ตลอดเวลา

เกริก ท่วมกลาง และ จินตนา ท่วมกลาง (2555:95) ได้กล่าวว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนถูกนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในหลายรูปแบบ เพราะสามารถตอบสนองความสนใจของผู้เรียน ทั้งภาพ แสง สี เสียง ข้อความ ที่สื่อให้เกิดการเรียนรู้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จึงมีข้อดีดังนี้

1. มีเทคนิคนำเสนอ สี เสียง ภาพ ภาพเคลื่อนไหวดึงดูดความสนใจ
2. การนำเสนอเนื้อหาสาระได้หลายรูปแบบน่าสนใจ
3. ฝึกกิจกรรมที่ซับซ้อนยากแก่การสอนปฏิบัติจริงได้ดี
4. สอนทักษะที่เป็นงานเสี่ยงอันตรายได้ดี
5. มีความเร็วในการโต้ตอบผู้เรียนแต่ละคน เสริมให้อยากเรียนรู้มากขึ้น
6. มีความสามารถในการจำสูง บันทึกการทำกิจกรรมและนำกลับมาใช้ใหม่ได้
7. กระตุ้นความรู้สึกของผู้เรียน เนื่องจากมีความแปลกใหม่ในการนำเสนอ
8. ผู้เรียนมีความเป็นส่วนตัวในการเรียนแต่ละคน
9. ผู้เรียนเลือกเวลาเรียนได้ตามต้องการ
10. คอมพิวเตอร์ปราศจากอารมณ์ ไม่มีความเหนียวแน่น

ณัฐเศรษฐ์ ดำเนินผล (2560:32 ; อ้างอิงจาก กิดานันท์ มลิทอง.2543:198) ได้กล่าวถึง

ประโยชน์ ของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ดังนี้

1. คอมพิวเตอร์ จะช่วยเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์นั้น เป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่
2. การใช้สี ภาพลายเส้นที่แลดูคล้ายภาพเคลื่อนไหวตลอดจนมีเสียงดนตรีประกอบจะเพิ่มความเหมือนจริง และเร้าใจผู้เรียนให้เกิดความอยากเรียนรู้ ทำแบบฝึกหัดหรือทำกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ เป็นต้น ลักษณะของการศึกษารายบุคคลได้เป็นอย่างดี โดยสามารถกำหนดบทเรียนให้กับผู้เรียนแต่ละคน
3. ความสามารถของหน่วยความจำของเครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยให้บันทึกคะแนน และพฤติกรรมต่างๆ ของผู้เรียนไว้เพื่อใช้ในการวางแผนบทเรียนในขั้นต่อไป
4. ความสามารถในการเก็บข้อมูลของเครื่อง ทำให้สามารถนำมาใช้ได้ และสามารถแสดงผลให้เห็นได้ทันที
5. ลักษณะของโปรแกรมบทเรียนที่ให้ความเป็นส่วนตัวแก่ผู้เรียน เป็นการช่วยให้ผู้เรียน ที่เรียนช้าสามารถเรียนไปตามความสามารถโดยสะดวกอย่างไม่มีขีดจำกัด โดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่น ไม่ต้องอายเครื่องเมื่อตอบคำถามผิด
6. เป็นการช่วยขยายขีดความสามารถของผู้สอนในการควบคุมผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เนื่องจากสามารถบรรจุข้อมูลได้ง่าย และสะดวกในการนำออกมาใช้

จากประโยชน์ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีประโยชน์ทั้งในและนอกเวลาเรียน ในและนอกสถานศึกษา สามารถทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียน เกิดความคิดรวบยอด คิดอย่างมีเหตุผล เพราะต้องแก้ปัญหา และสามารถทบทวนบทเรียนได้ด้วยตนเองตลอดเวลา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าหาความหมายของการอ่าน โดยการรวบรวมการให้ความหมายของผู้เชี่ยวชาญในเรื่องของการกล่าวความหมายของการอ่าน ไว้ดังต่อไปนี้

สุขเพ็ญ เจริญเกษมสกุล (2558) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่าน เป็นการแปลงเสียงออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด

2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อสารโดยการอ่าน

3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น

ใช้การสังเกต จำรูปคำ

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก (2556) อธิบายว่า “การอ่านออกเสียง คือ การแปลงเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ระหว่างสายตา สมอง และการแปลงเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ สมองประมวลเป็นถ้อยคำ แล้วจึงแปลงเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป”

พินพร คงแท่นและอัญญา ทองกระจาย (2562) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ทางภาษาโดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ ตามความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านตามความต้องการของผู้เรียนที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

การุณันท์ รัตนแสนวงศ์ (2556:3) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า ความสามารถของมนุษย์ในการรับรู้ความหมายจากสัญลักษณ์ที่ผู้เขียนได้สื่อความหมายไว้ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษร รูปภาพ เครื่องหมายต่าง ๆ แผนที่ แผนภูมิ ฯลฯ หรือแม้แต่การแสดงท่าทาง ซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจความหมายและสามารถสื่อสารต่อไปได้ถูกต้อง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การอ่าน เป็นการแปลงเสียงออกมาเป็นคำพูดโดยเกิดจากการผสมผสานเสียงของผู้อ่านให้เกิดเป็นคำหรือเป็นประโยคขึ้นมา เป็นกระบวนการแปลความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษร รูปภาพ หรือเครื่องหมายต่างๆ โดยผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ของผู้อ่าน การอ่านยังเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เพื่อที่จะทำให้เกิดความเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน และถ่ายทอดความหมายของสัญลักษณ์นั้น โดยการแปลงเสียงออกมา

ความสำคัญของการอ่าน

สุขเพ็ญ เจริญเกษมสกุล (2558) ได้สรุปว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจและแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ดังนั้นการสอนอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

พิณพร คงแท่นและอัญญา ทองกระจ่าย (2562) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้ในการรับสาร มนุษย์ใช้ทักษะการอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจภาษา จึงมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันทุกคนจะต้องอ่านข่าวสารเรื่องราวต่างๆ จึงจะมีความรอบรู้ทันโลก ทันเหตุการณ์ การอ่านจึงเป็นวิธีการรับสารและแปลเอกสารให้เป็นความหมายเพื่อการรับรู้และความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

นฤชล สติรวัฒน์กุล (2560) ได้กล่าวสรุป ถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสมควรอย่างยิ่งที่จะได้ฝึกฝนให้มีทักษะการอ่าน และมีนิสัยรักการอ่าน ชอบการใฝ่หาความรู้ และหมั่นติดตามความเคลื่อนไหว ความเจริญก้าวหน้า ในด้านต่างๆ ด้วยการอ่านอยู่เสมอ เพื่อจะได้นำองค์ความรู้ที่ได้จากการอ่านมาช่วยพัฒนาชีวิตแห่งตนและสังคมส่วนรวมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป เราสามารถสรุปความสำคัญของการอ่านได้ว่า เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ และช่วยให้เกิดความรอบรู้ในเรื่องต่างๆ สามารถนำความรู้ที่ได้มาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาชีวิต และสังคมส่วนรวมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

จากความสำคัญของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการรับสารและส่งสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน และเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้ในการรับและส่งสาร อีกทั้งการอ่านยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ ทำให้มีความรู้

รอบด้าน ทันโลกทันเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงควรฝึกฝนให้มีนิสัยรักการอ่าน เพื่อพัฒนาตนเองและต่อยอดความรู้ให้สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การรู้ความมุ่งหมายในการอ่านเปรียบเหมือนการรู้จุดหมายปลายทางของการเดินทาง ทำให้สามารถเตรียมพร้อมสำหรับสถานการณ์ต่างๆ และเดินทางไปสู่ที่หมายได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านก็ได้มีผู้สรุปไว้ ดังนี้

ปราณีต ม่วงนวล (2557: 3-4) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้เป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านมีปัญหา หรืออ่านเพื่อให้มีความรู้ในวิชาการต่างๆ เพื่อจะได้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่สนใจ เช่น อ่านหนังสือสารคดีอ่านหนังสือวิชาการอ่านบทความจากสื่อ ออนไลน์ เป็นต้น
2. อ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านที่มุ่งผ่อนคลายอารมณ์เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เช่น อ่านหนังสือ ประเภทบันเทิงคดีนวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องชาชิน การ์ตูน เป็นต้น
3. อ่านเพื่อความทันสมัย เป็นการอ่านเพื่อให้ทราบข้อมูล ข่าวสารเป็นปัจจุบัน เช่นการอ่านจากเว็บไซต์ อินเทอร์เน็ต เพื่อทราบข้อมูลประกอบการลงทุนทางธุรกิจ ตลาดหุ้น ราคาทอง ราคาน้ำมัน ข้อมูลพยากรณ์อากาศ ทั่วโลก เป็นต้น
4. อ่านเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในสังคมปัจจุบัน เป็นการอ่านเพื่อรู้และเข้าใจส่วนการจะ นำมาใช้หรือไม่ นั้นต้องใช้วิจารณญาณในความถูกต้องเหมาะสม ตัวอย่างคำที่ใช้สื่อสารกันใน Line และใน Facebook เช่น เด๋ว แทน เดียว 5555 แทน ขำมาก หรือ คร้าบบบ แทน ครับผม รักมากกกกกกกกกกกก แทน รักมากไม่มีที่สิ้นสุด เป็นต้น
5. อ่านเพื่อฆ่าเวลา เป็นการอ่านที่ไม่คาดหวังด้านความรู้และเนื้อหาสาระมากนัก อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เช่น อ่านในรถไฟฟ้า ขณะรอรถไฟ รอรถประจำทาง รอเพื่อน เป็นต้น
6. อ่านเพื่อสนองความสนใจของตนเอง เป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการในสิ่งที่สนใจ เช่น อ่าน งานเขียน อ่านบทประพันธ์ด้วยความสนใจในวรรณศิลป์สนใจกลวิธีของผู้แต่ง สนใจในแนวคิดของงานเขียนนั้นๆ อาจเป็นร้อยกรอง ร้อยแก้ว หรือเป็นวรรณกรรมประเภทใดก็ได้
7. อ่านเพื่อกิจธุระหรืออ่านเพื่อผลประโยชน์ทางใดทางหนึ่งด้วยความจำเป็น เป็นการอ่านงานเขียนเพื่อ ประโยชน์ของตนเอง หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลอื่น เช่น อ่านระเบียบการต่างๆ ก่อนสมัครเรียน หรือสมัครงาน อ่าน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อประสานงาน อ่านหนังสือสัญญาเงิน อ่านพินัยกรรมที่ผู้อ่านมี ผลประโยชน์เกี่ยวข้อง เป็นต้น

8. อ่านเพื่อประโยชน์ในการเข้าสังคม เป็นการอ่านเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนในสังคมที่เราติดต่อ อยู่ด้วย เพื่อจะได้เข้าใจการสนทนาหรือมีส่วนร่วมกับเรื่องราวที่กำลังอยู่ในความนิยมหรือไม่นิยมของกลุ่มสังคมนั้น

9. อ่านเพื่อพัฒนาสมอง ในการดำเนินชีวิตกับการปฏิบัติงานประจำในแต่ละวันโดยใช้ความรู้เดิมๆ ไม่อ่าน ไม่ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม เหมือนเราเติมน้ำแห่งปัญญาไว้เต็มบ่อสมองแล้วใช้บริโภคอุปโภคไปเรื่อยโดยไม่สนใจที่จะ ขวนขวายเติมเติมน้ำแห่งปัญญา วันหนึ่งน้ำจะหมดไป นั่นหมายถึงเราไม่มีความรู้ใหม่ๆ ที่จะนำมาใช้ให้ทันยุคสมัย แล้ว ดังนั้นการอ่านมากเป็นหนทางหนึ่งที่ใช้มากที่สุดและบังเกิดผลโดยตรงแก่ตัวผู้อ่าน

10. อ่านเพื่อพัฒนาจิตใจ เป็นการอ่านเพื่อจรรโลงใจ เพื่อยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น ช่วยเพิ่มพูนคุณธรรม เช่น อ่านหนังสือธรรมะ โอวาท สุนทรพจน์สารคดีสร้างสรรค์ เป็นต้น เมื่อผู้อ่านได้อ่านสารดังกล่าวแล้ว จะเกิด ความรู้สึกผ่องคลายความตึงเครียด เกิดจินตนาการ เกิดมโนทัศน์มองเห็นภาพเกิดความซาบซึ้งและได้รับความสุข ใจ อีกทั้งยังอาจช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นได้ด้วย

11. อ่านเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ การอ่านเรื่องราวต่างๆ ทำให้ซึมซับทั้งสาระ วิธีการและความสัมพันธ์ในสิ่ง ที่อ่าน เมื่อพบสิ่งแวดล้อมในบริบทที่เป็นจริง ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ตัวอย่างเช่น การอ่านวรรณคดีเรื่อง สามก๊ก นอกจากจะได้รับความรู้ตำราพิชัยสงคราม การวางแผนการรบ ความฉลาดหลักแหลมของตัวละครแล้ว หลายคนได้ความมั่นใจในตัวเอง ต้องสง่างามด้วยความซื่อสัตย์หาว่าหาญ แข็งแรง เด็ดเดี่ยว ของกวนอู

อัญชลี โองเจริญ (2556) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านจากหนังสือตำราทางวิชาการ สารคดีทางวิชาการ การวิจัยประเภทต่าง ๆ หรือการอ่านผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ควรอ่านอย่างหลากหลาย เพราะความรู้ในวิชาหนึ่ง อาจนำไปช่วยเสริมในอีกวิชาหนึ่งได้

2. อ่านเพื่อความบันเทิงได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทสารคดีท่องเที่ยว นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องแปล การ์ตูน บทประพันธ์ บทเพลง แม้จะเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง แต่ผู้อ่านจะได้ความรู้ที่สอดแทรกอยู่ในเรื่องด้วย

3. อ่านเพื่อทราบข่าวสารความคิด ได้แก่ การอ่านจากหนังสือประเภทบทความ บทวิจารณ์ ข่าว รายงานการประชุม ถ้าจะให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงต้องเลือกอ่านให้หลากหลาย ไม่เจาะจงอ่านเฉพาะสื่อ ที่นำเสนอตรงกับความคิดของตน เพราะจะทำให้ได้มุมมอง ที่กว้างขึ้น ช่วยให้ไม่มีเหตุผลอื่น ๆ มาประกอบการวิจารณ์ วิเคราะห์ได้หลายมุมมองมากขึ้น

4. อ่านเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางแต่ละครั้ง ได้แก่ การอ่านที่ไม่ได้เจาะจง แต่เป็นการอ่านในเรื่องที่สนใจ หรืออยากรู้ เช่น การอ่านประกาศต่าง ๆ การอ่านโฆษณา แผ่นพับ ประชาสัมพันธ์ สลากยา ข่าวสังคม ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา การอ่านประเภทนี้มักใช้เวลาไม่นาน ส่วนใหญ่เป็นการอ่านเพื่อให้ได้ความรู้และนำไปใช้ หรือนำไปเป็นหัวข้อสนทนา เชื่อมโยงการอ่าน สู่การวิเคราะห์ และคิดวิเคราะห์ บางครั้งก็อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

อำเภอพรหม สอนสอน (2559) ได้แบ่ง

จุดมุ่งหมายของการอ่านเป็น 4 ประเภท คือ

1. การอ่านเพื่อความรู้ การเพื่อให้ได้ความรู้ นั้น อาจแบ่งวัตถุประสงค์ย่อยออกเป็น 5 ประเด็น คือ

1.1 เพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ ได้แก่ การอ่านคำแนะนำ การอ่านเพื่อตอบปัญหาที่ยังข้องใจ

1.2 การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ต่างๆ ทั้งโดยละเอียด และย่อ

1.3 การอ่านเพื่อรับรู้ข่าวสารข้อเท็จจริง

1.4 การอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือเพื่อเขียนตำราวิชาการ

1.5 การอ่านเพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาทำรายงาน ทำวิจัย เผยแพร่ในหมู่นักวิชาการ ผู้สนใจทั่วไปอันเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม

2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านหนังสือเพื่อพักผ่อน ผ่อนคลายอารมณ์หลังงานประจำ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทเรื่องสั้น นิทาน นวนิยาย บทละครทั้งระดับที่เป็นวรรณกรรมหรือวรรณคดี โดยมีจุดมุ่งหมายในการอ่านเพื่อความรื่นรมย์เป็นสำคัญ

3. การอ่านเพื่อความคิดแปลกใหม่ ในกระบวนการอ่านที่สำคัญนั้นความรู้ก็เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ความคิดยิ่งสำคัญ โดยเฉพาะความคิดแปลกใหม่ ซึ่งจะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

ในตัวผู้อ่านด้วย เช่น การอ่านผลการทดลอง การค้นคว้าวิจัย และการเสนอความคิดใหม่ๆ ในหนังสือต่างๆ ซึ่งอาจจะได้จากหนังสือสารคดี และบันเทิงคดี

4. การเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การอ่านเป็นการพัฒนาความรู้ ความคิด และทัศนคติได้ดียิ่ง ผู้รักการอ่านจึงเป็นคนทันสมัย น่าคบ สามารถที่จะเข้าร่วมสนทนาได้กับทุกคนทุกชนชั้น เพราะรับรู้ข่าวสารที่จะแลกเปลี่ยนกันได้ และการอ่านมากย่อมทำให้บุคคลเป็นที่ยอมรับในสังคม เนื้อหาข่าวสารบางประการในหนังสือจะทำให้ผู้อ่านนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพของตนได้เป็นอย่างดี

จิราวัฒน์ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ (2556:9-10) กล่าวว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสั่งสมความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน ควรเลือกอ่านอย่าง หลากหลาย จะทำให้มีมุมมองที่กว้างขึ้น จะช่วยให้เรามีเหตุผลอื่นๆ มาประกอบการวิจารณ์วิเคราะห์ พัฒนาวิจารณ์ญาณ และค่านิยม วิจารณ์ญาณของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้น นอกเหนือจากจุดมุ่งหมาย ที่กล่าวมาแล้ว การอ่านยังประโยชน์เฉพาะกิจ เช่น อ่านแบบฟอร์ม อ่านหนังสือสัญญาเงินกู้ จำนอง และซื้อขาย อ่านใบสมัคร และระเบียบการอ่านคำสั่งและสัญญาฉบับบอกที่มีความหมายต่างๆ เป็นต้น

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านนั้นสามารถแบ่งได้หลายประเภท แต่หลัก ๆ ของจุดประสงค์ของการอ่านคือ เพื่อไขข้อสงสัย เพื่อให้เกิดความรู้ในสิ่งที่อ่านได้อย่างแท้จริงแจ่มแจ้ง เป็นการนำความรู้ที่ได้อ่านมาใช้พัฒนาความคิด อีกทั้งการอ่านยังเป็นการผ่อนคลายความเครียด ช่วยให้เกิดความบันเทิง ทั้งยังเป็นการสั่งสมความรู้จากที่ได้จากการอ่าน ทำให้สามารถนำความรู้ที่อ่านไปปรับใช้ในชีวิตได้อย่างเหมาะสม

ประเภทของการอ่าน

พัชรินทร์ บุตรสันเทียะ (2562) กล่าวถึงประเภทของการอ่าน โดยแบ่ง ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การอ่านออกเสียง (Oral Reading, Aloud Reading) คือ การที่ผู้อ่านถ่ายทอดการรับรู้ หรือความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านออกมาเป็นเสียงให้ผู้ฟัง ฟัง ดังนั้นผู้อ่านจะต้องระมัดระวัง ในเรื่องการออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีในภาษา คือ การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนตามตัวสะกด การันต์ ทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ การเว้นจังหวะวรรคตอนที่ถูกต้องเหมาะสม อีกทั้งยังต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ของความเศร้าโศกเสียใจ การ

อ่านเรื่องตื่นเต้นผู้อ่านต้องใช้เสียงที่เร้าปฏิกิริยาของผู้ฟังได้ อาทิ เสียงที่แสดงถึงความตื่นเต้นตระหนก ความลึกลับ คลุมเครือ เป็นต้น

2. การอ่านในใจ (Silent Reading) คือ การอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่าน และสามารถเก็บใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ การอ่านในใจนั้นมีเป้าหมายเพื่อตัวของผู้อ่านเองเป็นหลัก ซึ่งต่างจากการออกเสียงที่ต้องสื่อสารเรื่องที่อ่านไปยังผู้ฟัง การอ่านในใจนั้นเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างรวดเร็วกว่าการอ่านออกเสียง เพราะไม่ต้องแปลความหมายของเรื่องที่อ่านออกเป็นเสียง ซึ่งการอ่านในใจนี้ถือเป็นทักษะในการรับสารที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการศึกษาหาความรู้ในทุกสาขาวิชา

วนิดา พรหมเขต (2558) กล่าวถึงคุณภาพของการอ่านสามารถแบ่งตามวิธีการได้ 2 วิธี คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ การอ่านในใจนั้นมีความสำคัญต่อตัวเองในด้านการใช้อ่านเพื่อค้นคว้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการอ่านในใจต้องการความเร็วในการอ่าน และความเข้าใจเป็นสำคัญ การอ่านในใจจะอ่านดีหรือไม่ดี ผลย่อมเกิด ขึ้นกับตัวเอง ไม่มีผลเสียต่อผู้อื่น ผู้อื่นจะไม่รู้หรือไม่สนใจว่าเราจะอ่านดีหรือไม่ดี แต่ถ้าเป็นการอ่าน ออกเสียงให้ผู้อื่นได้ยินหรือฟังนั้น เป็นประโยชน์สำหรับผู้อื่น ดังนั้นผู้อ่านจะต้องระมัดระวังการอ่านให้ มาก เพื่อจะให้ผู้ฟังเข้าใจและได้ยืมข้อความที่เราอ่านทุกคำอย่างชัดเจน ไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ข้อความ ไม่ขาดตกบกพร่องและไม่เกินเวลา ก่อนอ่านจะต้องฝึกอ่านข้อความที่จะอ่านหรือพูดให้คล่องแคล่ว ถูกต้องเสียก่อน ดังเช่น การเป็นโฆษก หรือพิธีกรการอ่านข่าวของงานต่างๆ ไป

ส่วนสมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (2548: 50-52) ได้กล่าวถึงการอ่านออกเสียง และการอ่านในใจว่า การอ่านทั้งสองประเภทเป็นการถ่ายทอดความคิดที่ปรากฏอยู่ในรูปอักษรด้วยกัน แต่การอ่านในใจจะรู้อยู่ผู้เดียวและสามารถแบ่งระดับตั้งแต่ขั้นต่ำสุดไปสู่อันดับสูงสุด ส่วนการอ่านออกเสียงผู้ที่ได้ยินจะรู้ด้วย สามารถแบ่งการอ่านออกเสียงเป็นสองกลุ่มคือ อ่านเสียงปกติ และอ่านเป็นทำนอง

จากประเภทของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ประเภทของการอ่านนั้นหลัก ๆ แล้วจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ซึ่งการอ่านของแต่ละประเภทยานั้นจะมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่เปล่งเสียงออกมาหรือถ่ายทอดการรับรู้ ความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านออกมาเป็นเสียงให้ผู้อื่นฟัง ดังนั้นการอ่านออกเสียง ผู้อ่านจึงต้องมีความระมัดระวังในการออกเสียงให้มีความชัดเจน การเว้นวรรค ไม่อ่านซ้ำจนเกินไป และเร็ว

จนเกินไปเพื่อให้ผู้ที่ฟังจะได้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ส่วนการอ่านในใจ เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องการค้นคว้าหรือทำความเข้าใจในเนื้อหาด้วยตนเอง ผลที่ตามมาก็เกิดขึ้นกับตนเอง โดยจะไม่เกี่ยวกับผู้อื่น

ความหมายของการอ่านออกเสียง

มีผู้ให้คำจำกัดความ ให้นิยาม หรือให้ความหมายของการอ่านออกเสียงไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

เหมิงหยู เป่า (2560, น. 27-28) ได้อธิบายความหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า การอ่านออกเสียงว่า หมายถึง การแปลงเสียงตามถ้อยคำที่ปรากฏในข้อความที่กำลังอ่าน เพื่อสื่อความเข้าใจไปยังผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเรื่องราวได้อย่างถูกต้อง โดยผู้อ่านจะต้องทำเสียงให้น่าฟัง เว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง ออกเสียงคำได้อย่างชัดเจน ใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมกับบรรยากาศและบริบทของเรื่อง ผู้อ่านต้องมีการฝึกฝนอย่างจริงจัง และเป็นการอ่านเพื่อคนอื่นมากกว่าการอ่านเพื่อตนเอง

หน่วยส่งเสริมการอ่านและการเรียนรู้ (2562, น. 2-3) ได้กล่าวว่า การอ่านออกเสียง หมายถึง การอ่านที่ผู้อื่นสามารถได้ยินเสียง การอ่านออกเสียงมักไม่นิยมอ่านเพื่อการรับสารโดยตรงเพียงคนเดียว เว้นแต่การ อ่านบทประพันธ์เป็นท่วงทำนองเพื่อความไพเราะเพลิดเพลิน ส่วนใหญ่การอ่านออกเสียงมักเป็นการอ่านให้ผู้อื่นฟัง การอ่านออกเสียงให้ผู้อื่นฟัง จะต้องอ่านให้ชัดเจน ถูกต้อง ได้ข้อความครบถ้วนสมบูรณ์มีลีลาการอ่านที่น่าสนใจและน่าติดตามฟังจนจบ

บันสือ พฤกษ์วัน (2538, น.15 อ้างอิงใน เสี่ยวหลิน หยาง, 2562, น. 24) ได้ให้นิยามของการอ่านออกเสียงว่า “การอ่านให้เกิดเสียงดัง (Sound Reading)” คือการแปลงเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ออกมาให้ถูกต้อง ชัดเจน และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง โดยเน้นที่ความชัดถ้อยชัดคำในการอ่าน

สรุปได้ว่า การอ่านออกเสียง คือ การแปลงเสียงคำหรือข้อความที่เขียนออกมาให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยต้องมีความชัดถ้อยชัดคำและการแสดงออกที่น่าสนใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังสามารถรับสารได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

เสี่ยวหลิน หยาง (2562, น. 25) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้การอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนเป็นขั้นตอนที่หนึ่งที่สำคัญ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนชาวจีนหรือชาวต่างชาติก็ตาม สามารถช่วยให้มีทักษะการอ่านออกเสียงภาษาดีขึ้น การเรียนการออกเสียงช่วยให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง

ไอยลดา จันทรลอย (2562, น. 20) การอ่านออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ๆ และช่วยให้ผู้อ่านเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การออกเสียงที่ดีและถูกต้องสำคัญต่อการพูดและการฟังในการ

สื่อสาร และยังช่วยสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลดีต่อการดำเนินชีวิตในทุกสาขาอาชีพ เนื่องจากการออกเสียงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญ

หอสมุดแห่งชาติรัชมังกลาภิเชก เชียงใหม่ (2563) ได้กล่าวว่า การอ่านออกเสียงนั้นส่งผลดีต่อระบบความจำ ช่วยให้เกิดความจำระยะยาว เมื่อเราอ่านออกเสียง และได้ยินเสียงของตัวเองไปพร้อมๆ กัน การกระทำเช่นนี้จะช่วยให้สมองสามารถจดจำได้ดีกว่าการอ่านในใจ ทั้งยังช่วยสร้างสมาธิ กระตุ้นสมองและการรับรู้ ระบบประสาททำงานสอดคล้องกัน สำหรับเด็กที่ฝึกอ่านออกเสียงบ่อยๆ จะทำให้พูดได้เร็วยิ่งขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยพัฒนาความจำระยะยาว และช่วยให้สามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น เมื่อผู้อ่านได้ยินเสียงของตัวเองขณะอ่านออกเสียง การฝึกอ่านออกเสียงบ่อยๆ ยังช่วยเสริมสร้างสมาธิ และกระตุ้นสมองในการรับรู้ ทำให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและรวดเร็วขึ้นตามลำดับ

จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

ทิวาทิพย์ เพชรขว้าง (2561, น. 16) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการอ่านออกเสียงสรุปได้ ดังนี้

1. อ่านออกเสียงพยัญชนะ ควบกล้ำ สระ วรรณยุกต์ และคำควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจน
2. กวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่องและรวดเร็ว เว้นจังหวะและวรรคตอนได้ถูกต้อง รู้จัก
3. เข้าใจการสะกดคำต่างๆ และเข้าใจความหมายจากสิ่งที่อ่าน
4. หาคำตอบ หาข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่าน และเห็นคุณค่าของการอ่าน
5. ต้องอ่านให้ออก ให้เกิดประโยชน์ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจและเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

ปิยธิป ไทยเสน(2564, น. 19) ได้กำหนด จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

1. สามารถรู้จักตัวพยัญชนะ ตัวสระ และการประสมอักษร
2. สามารถอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ สระ และคำได้ถูกต้องชัดเจน
3. สามารถกวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่อง ไม่หยุดชะงัก ไม่เพิ่มตัว ไม่ข้ามคำ
4. สามารถอ่านเว้นจังหวะและวรรคตอนได้ถูกต้อง รู้จักการเน้นคำ
5. สามารถใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูดหรือคำบรรยาย

6. สามารถวางท่าทางในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น การจับหนังสือ การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง รวมทั้งทำนองและทำยีนอ่านที่งดงาม

7. สามารถอ่านคำร้อยกรองให้สนุกสนานเพลิดเพลิน จากเสียงสัมผัสและความไพเราะของภาษาที่เกิดจากทำนอง

8. สามารถอ่านทำนองเสนาะตามประเภทร้อยกรองได้

9. สามารถส่งเสริมให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี

สรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เราออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องตามพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และคำควบกล้ำ ควรอ่านให้ชัดเจน คล่องแคล่ว ไม่สะดุดหรือข้ามคำ เว้นวรรคและเน้นคำให้เหมาะสมเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้น

เอกสารเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงภาษาจีน

ความหมายและความสำคัญของสัทอักษรจีน

พินอิน หรือ ฮั่นยวี่พินอิน (จีนตัวย่อ: 汉语拼音; จีนตัวเต็ม: 漢語拼音; พินอิน: Hànyǔ Pīnyīn; จู้อิน : ㄏㄢˋ ㄩˇ ㄆㄧㄣˋ ㄧㄣ แปลว่า สะกดเสียงภาษาจีน) คือระบบในการถอดเสียงภาษาจีนมาตรฐาน ด้วยตัวอักษรละติน ความหมายของพินอินคือ "การรวมเสียงเข้าด้วยกัน" (โดยนัยก็คือ การเขียนแบบสัทศาสตร์ การสะกด การถอดเสียง หรือการทับศัพท์) พินอินเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2501 และเริ่มใช้กันในปี พ.ศ. 2522 โดย รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยใช้แทนที่ระบบการถอดเสียงแบบเก่า เช่น ระบบเวดและไจลส์ และระบบจู้อิน นอกจากนี้ยังมีการออกแบบระบบอื่น ๆ สำหรับนำไปใช้กับภาษาพูดของจีนในถิ่นต่าง ๆ และภาษาของชนกลุ่มน้อยที่ไม่ใช่ภาษาฮั่นในสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วย

นับแต่นั้นมา พินอินก็เป็นที่ยอมรับจากสถาบันนานาชาติหลายแห่ง รวมทั้งรัฐบาลสิงคโปร์ หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน และสมาคมหอสมุดอเมริกัน โดยถือว่าเป็นระบบการถอดเสียงที่เหมาะสมสำหรับภาษาจีนกลาง ครั้นปี พ.ศ. 2522 องค์การมาตรฐานนานาชาติ (ISO) ก็ได้รับเอาพินอินเป็นระบบมาตรฐาน (ISO 7098) ในการถ่ายทอดเสียงภาษาจีนปัจจุบันด้วยอักษรโรมัน (the standard romanization for modern Chinese)

สิ่งสำคัญที่ต้องระลึกไว้ก็คือ พินอินนั้น เป็นการทับศัพท์ด้วยอักษรโรมัน (Romanization) มิใช่การถอดเสียงแบบภาษาอังกฤษ (Anglicization) นั่นคือ การกำหนดให้ใช้ตัวอักษรตัวหนึ่ง สำหรับแทนเสียงหนึ่ง ๆ ในภาษาจีนไว้อย่างตายตัว เช่น b และ d ในระบบพินอิน เป็นเสียง "ป" และ "ต" ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากระบบการออกเสียงส่วนใหญ่ ไม่ว่าอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือภาษาอื่นในยุโรป ขณะที่อักษร j หรือ q นั้นมีเสียงไม่ตรงกับในภาษาอังกฤษเลย กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พินอินมุ่งที่จะใช้อักษรโรมัน เพื่อแทนเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อความสะดวกในการเขียน มิได้ยืมเสียงจากระบบของอักษรโรมันมาใช้ การใช้ระบบนี้นอกจากทำให้ชาวต่างชาติเขียนอ่านภาษาจีนได้สะดวกแล้ว ยังสามารถใช้กับคอมพิวเตอร์ได้สะดวกอย่างยิ่งด้วย(จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

ฉัญจิรา สุวรรณสอาด (2562:30-31)เหิน จิงเหวิน (2544 : 9การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่อง สัทอักษรภาษาจีน) กล่าวว่า ช่วงประมาณ 2,000 ปีที่ผ่านมา ระบบการออกเสียงภาษาจีนกลางได้เคยใช้เครื่องหมายกำกับกับการออกเสียงแบบเกาสองระบบ แต่เพื่อทำให้การเรียนการสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพและสะดวกมากยิ่งขึ้น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนจึงได้พัฒนาและประกาศใช้ระบบอักษรกำกับเสียงใหม่สำหรับภาษาจีนกลางขึ้นมาอีกระบบหนึ่งในปี ค.ศ. 1958 โดยดัดแปลงจาก International Phonetic Alphabets ภาษาจีนกลางเรียกว่า 汉语拼音 (Hànyǔ Pīnyīn) ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่ต้องใช้ในการเรียนภาษาจีนกลาง

สุกัญญา วศินานนท์ (2549 : 1) ได้กล่าวถึงระบบสัทอักษรจีนว่า เป็นระบบถ่ายทอดเสียงอ่าน ภาษาจีนกลาง ที่ใช้กันอย่างเป็นทางการในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนประกอบด้วยอักษรแทน เสียงพยัญชนะ เสียงสระและเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์

นุกุล ธรรมจง (2559 : 8) ระบบสัทอักษรจีน 汉语拼音 (Hànyǔ Pīnyīn) เป็นระบบมาตรฐานสากลในการนำมาใช้จัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางเพราะสะดวกและง่ายสำหรับผู้ศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนกลางมาก่อน ซึ่งจะทำให้การเริ่มต้นเรียนภาษาจีนด้านการออกเสียงภาษาจีนกลางถูกต้องชัดเจนและแม่นยำใกล้เคียงสำเนียงเจ้าของภาษามากที่สุด ระบบสัทอักษรจีนเป็นระบบที่เหมาะสมกับการใช้ถอดเสียงภาษาจีนกลางเพราะว่าตัวอักษรที่ใช้เทียบเสียงภาษาจีน กลางอยู่ในรูปของตัวอักษรภาษาอังกฤษโรมันแล้วนำมาผสมเสียงกันออกมาในรูปเสียงเฉพาะของ ภาษาจีนกลางที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายจากนานาประเทศ

จากความหมายและความเป็นมาของสัทอักษรจีนสรุปได้ว่า สัทอักษรจีน หรือที่เรียกกันว่า พินอิน (汉语拼音) นั้น คือระบบในการถอดเสียงภาษาจีนมาตรฐาน เป็นการทับศัพท์ด้วยอักษรโรมัน (Romanization) ไม่ใช่การถอดเสียงแบบภาษาอังกฤษ (Anglicization) โดยเป็นการกำหนดให้ใช้อักษรตัวหนึ่ง สำหรับแทนเสียงหนึ่ง ๆ ในภาษาจีนไว้อย่างตายตัวเพื่อแทนเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อให้ชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนในการเรียนการเขียนและการอ่านออกเสียงภาษาจีนกลางให้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด

องค์ประกอบของสัทอักษรจีน

เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์ (2558:12-18; อ้างอิงจาก ฝ่ายวิชาการสำนักพิมพ์แมนดารินเอดูชั่น. 2556:14) พยางค์เสียงอ่านและคำศัพท์ในภาษาจีนกลางส่วนใหญ่ ประกอบขึ้นมาจาก 3 ส่วนได้แก่ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

1. พยัญชนะ

พยัญชนะในภาษาจีนมีทั้งหมด 23 ตัว ซึ่งเสียงพยัญชนะแต่ละตัวเกิดจากลักษณะอวัยวะในการ ออกเสียงที่ต่างกัน กล่าวคือ

พยัญชนะที่เกิดจากริมฝีปาก ได้แก่ b, p, m, f

b “บว” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากริมฝีปากบนกับล่างสัมผัสกัน ห่อริมฝีปากเล็กน้อย แล้วปล่อยลมออกจากปากเบา ๆ

p “ปว” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากริมฝีปากบนและล่างสัมผัสกัน ห่อริมฝีปากเล็กน้อย แล้วปล่อยลมออกจากปากเบา ๆ

m “มว” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากริมฝีปากบนและล่างสัมผัสกัน หุบริมฝีปากบนและล่างก่อน แล้วปล่อยลมออกจากปากเบา ๆ และซ้ำ ๆ

f “ฟว” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากเสียงสัมผัสของฟันบนกับริมฝีปากล่างชิดกัน แล้วเปิดออกพร้อมปล่อยลมออกจากปากเบา ๆ

พยัญชนะที่เกิดจากปลายลิ้น ได้แก่ d, t, n, l

d “เตอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ลิ้นไปแตะด้านหลังปุ่มเหงือกด้านบนและยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสลมพุ่งออกจากปาก

t “เทอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ลิ้นไปแตะด้านหลังปุ่มเหงือกด้านบนเยื้อง ๆ ไปทางฟันบน แล้วยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสลมพุ่งออกจากปาก

n “เนอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ปลายลิ้นไปแตะด้านหลังปุ่มเหงือกด้านบนแล้วยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสลมขึ้นไปทางจมูก

l “เลอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ปลายลิ้นไปแตะด้านหลังปุ่มเหงือกด้านบนเยื้อง ๆ ไปทางฟันบน แล้วยกปลายลิ้นออก ปล่อยให้กระแสลมพุ่ง

พยัญชนะที่เกิดจากโคนลิ้น ได้แก่ g, k, h

g “เกอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากโคนลิ้นไปแตะเพดานอ่อนด้านบน ปิดกระแสมไว้ แล้วเปิดออก ปล่อยกระแสมพุ่งออกจากปาก

k “เคอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากโคนลิ้นแตะกับเพดานอ่อนปิดกระแสมไว้ แล้วเปิดออก ปล่อยให้กระแสมพุ่งออกจากปาก

h “เฮอ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการปล่อยให้กระแสมจากคอพุ่งออกทางช่องปากและ เปิดริมฝีปากไว้ โดยไม่ต้องข้อนโคนลิ้นขึ้น

พยัญชนะที่เกิดจากลิ้นส่วนหน้า ได้แก่ j, q, x

j “จี” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ลิ้นแตะเพดานแข็งด้านบน ปิดกระแสมแล้วเปิดออกให้กระแสมออกทางช่องแคบกลางลิ้นกับเพดานแข็ง

q “ชี” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่กลางลิ้นแตะเพดานแข็งด้านบน ปิดกระแสมแล้วเปิดออกให้กระแสมออกทางช่องแคบระหว่างลิ้นที่งอกับเพดานแข็ง

x “ซี” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการนำปลายลิ้นไปวางอยู่กึ่งกลางหลังฟันล่าง แล้วให้กระแสมออกทางช่องแคบระหว่างลิ้นที่งอกับเพดานแข็ง

พยัญชนะที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น ได้แก่ zh, ch, sh, r

zh “จื่อ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ปลายลิ้นข้อนขึ้นไปแตะปุ่มเหงือก ปล่อยลิ้น ออกพร้อมกับเสียงให้กระแสมออกจากช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานแข็ง เสียงจะอยู่ในลำคอและสั้นเล็กน้อย

ch “ชือ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ปลายลิ้นข้อนขึ้นไปแตะหลังฟันบน ปล่อยลิ้นออก พร้อมกับออกเสียงให้กระแสมออกจากช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานแข็ง เสียงจะอยู่ในลำคอและสั้นเล็กน้อย

sh “ซือ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่ปลายลิ้นข้อนขึ้นไปใกล้หลังฟันบน แต่ยังไม่แตะโดน ให้กระแสมออกจากช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานแข็ง

r “ยรือ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากปลายลิ้นข้อนขึ้นไปใกล้หลังฟันบน แต่ยังไม่แตะโดน พร้อมกับออกเสียง โดยให้กระแสมออกจากช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานแข็ง

พยัญชนะที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น ได้แก่ z, c, s

z “จื่อ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการนำปลายลิ้นไปวางอยู่กึ่งกลางหลังระหว่างฟันบนและล่างที่ชิดกันเหมือนยิงฟัน แล้วปล่อยกระแสมออกมาระหว่างร่องฟันเล็กน้อย เสียงจะอยู่ในลำคอและสั้นเล็กน้อย

c “ซื่อ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการที่นำปลายลิ้นไปวางอยู่กึ่งกลางหลังระหว่างฟันบนและล่างที่ชิดกัน แล้วปล่อยกระแสลมออกมาระหว่างร่องฟันเล็กน้อย เสียงจะอยู่ในลำคอและสั้นเล็กน้อย

s “ซื่อ” เป็นเสียงพยัญชนะที่เกิดจากการนำปลายลิ้นไปวางอยู่ปุ่มเหงือกฟันล่าง แล้วปล่อยกระแสลมออกมาระหว่างร่องฟัน

พยัญชนะกึ่งสระ ได้แก่ y, w

y ออกเสียงเหมือนสระ i “อี”

w ออกเสียงเหมือนสระ u “อู”

2. สระ

สระในภาษาจีนมีจำนวน 36 ตัวแบ่งเป็น สระเดี่ยว สระประสม และสระประสมนาสิก

สระเดี่ยว ภาษาจีนมีสระเดี่ยวทั้งหมด 7 ตัว ได้แก่ a, o, e, er, i, u, ü

a “อา” เป็นเสียงที่เกิดจากการวางลิ้นปกติ ไม่ต้องกระดกหรือข้อนลิ้น เวลาเปล่งเสียงให้อ้าปากพอเหมาะ ริมฝีปากไม่ห่อ

o “อ” เป็นเสียงที่เกิดจากการห่อลิ้นและยกขึ้นกระดกเล็กน้อย เวลาเปล่งเสียง ริมฝีปากจะห่อ

e “เออ” เป็นเสียงที่เกิดจากการยกปลายลิ้นกระดกขึ้นค่อนข้างสูง เวลาเปล่งเสียงปลายลิ้นจะยกสูงค้างไว้ อ้าปากพอเหมาะแล้วออกเสียง

er “เออร์” เป็นเสียงที่ออกเสียงคล้ายกับสระเสียง e แต่ต้องข้อนปลายลิ้นขึ้น ม้วนลิ้นยกสูงค้างไว้

i “อี” เป็นเสียงที่เกิดจากการวางลิ้นปกติ แต่เวลาเปล่งเสียงริมฝีปากจะแผ่เหยียดออกไปให้เสียงออกมาระหว่างกระพุ้งแก้มทั้งสอง

u “อู” เป็นเสียงที่เกิดจากการยกปลายลิ้นขึ้นสูง แต่ไม่ถึงกับกระแทกกับเพดานอ่อน เวลาออกเสียงให้ริมฝีปากห่อ

ü “อวี” เป็นเสียงที่เกิดจากการประสมระหว่างสระ u กับสระ i โดยก่อนเปล่งเสียงจะต้องย่นริมฝีปากเข้าหากันเป็นวงกลม ตำแหน่งลิ้นสูงยื่นมาข้างหน้าพร้อมออกเสียง

สระประสม สระประสมเกิดจากการประสมของสระเดี่ยว 2 หรือ 3 ตัวเข้าด้วยกัน เวลาออกเสียงต้องออกให้เป็นเสียงเดียว ในภาษาจีนมีสระประสมทั้งหมด 13 ตัว ได้แก่ ai, ao, ei, ou, ia, ie, iao, iu, ua, uo, uai, ui, üe โดยมีลักษณะการออกเสียง ดังนี้

ai “ไอ” เป็นสระประสมระหว่างสระ a กับสระ i เกิดจากการวางลิ้นปกติออกเสียง อา แล้ว ออกเสียง อี ติดกันเร็ว ๆ

ao “เอา” เป็นสระประสมระหว่างสระ a กับสระ o เกิดจากการวางลิ้นปกติออกเสียง อา แล้ว ออกเสียง ออ ติดกันเร็ว ๆ

ei “เอีย” เป็นสระประสมระหว่างสระ e กับสระ i เกิดจากการยกลิ้นกระดกและลดลงมาในตำแหน่งปกติออกเสียง เออ แล้วออกเสียง อี ติดกันเร็ว ๆ

ou “โอะ” เป็นสระประสมระหว่างสระ o กับสระ u เกิดจากการยกลิ้นกระดกขึ้นและลดลิ้นลงมาในตำแหน่งปกติห่อลิ้นฝีปากเล็กน้อย ออกเสียง ออ แล้วออกเสียง อุ ติดกันเร็ว ๆ

ia “เอีย” หรือ “อี-ยา” เป็นสระประสมระหว่างสระ i กับสระ a เกิดจากการวางลิ้นปกติ ออกเสียง อี แล้วออกเสียง ยา ติดกันเร็ว ๆ

ie “อี-เอ” เป็นสระประสมระหว่างสระ i กับสระ e ออกเสียง อี และเสียง เอ ให้ติดกันเร็ว ๆ

iao “อี-าว” หรือ “เอียว” เป็นสระประสมระหว่างสระเดียว i กับสระประสม ao ออกเสียง อี และเสียง เอา ให้ติดกันเร็ว ๆ

iou (iu) “อี-โอะ” เป็นสระประสมระหว่างสระ i กับสระ ou ออกเสียง อี และเสียง โอะ ให้ ติดกันเร็ว ๆ

ua “อวา” เป็นสระประสมระหว่างสระ u กับสระ a ออกเสียง อุ และเสียง อา ให้ติดกันเร็ว ๆ

uo “อุ-วอ” เป็นสระประสมระหว่างสระ u กับสระ o ออกเสียง อุ และเสียง ออ ให้ติดกันเร็ว ๆ

uai “อไว” หรือ “อวย” เป็นสระประสมระหว่างสระเดียว u กับสระประสม ai ออกเสียง อุ และเสียง ไอ ให้ติดกันเร็ว ๆ

uei (ui) “อุย” เป็นสระประสมระหว่างสระ u กับสระ ei ออกเสียง อุ และเสียง เอย ให้ติดกัน เร็ว ๆ

üe “อวี-เอ” เป็นสระประสมระหว่างสระ ü กับสระ e ออกเสียง อวี และเสียง เอ ให้ติดกันเร็ว ๆ

สระประสมนาสิก สระประสมนาสิกเกิดจากการประสมของสระเดียว 1 หรือ 2 ตัวตามหลังด้วย นาสิก เวลาออกเสียงจะมีลมออกทางจมูก ในภาษาจีนสระประสมนาสิกทั้งหมดมี 16 ตัว ได้แก่ an, en, in, ian, uan, üan, uen, ün, ang, ong, eng, ing, iang, iong, uang, ueng โดยเวลาออกเสียงต้องออกให้เป็นเสียงเดียว

an “อัน” เป็นสระประสมระหว่างสระ a กับพยัญชนะ n เกิดจากการยกปลายลิ้นไปแตะเหงือก หลังฟันบนแล้วเปล่งเสียง

en “เอน” เป็นสระประสมระหว่างสระ e กับพยัญชนะ n เกิดจากการยกปลายลิ้นไปแตะเหงือกหลังฟันบนแล้วเปล่งเสียง

in “อิน” เป็นสระประสมที่เกิดจากการยกลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกฟันบน พร้อมกับเปล่งเสียงออกมา

ian “เอียน” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว i กับสระประสม an ออกเสียง อี และเสียง อัน ให้ติดกันเร็ว ๆ

uan “อูเอน” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว u กับสระประสม an ออกเสียง อุ และเสียง อัน ให้ติดกันเร็ว ๆ

üan “เอวียน” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว ü กับสระประสม an ออกเสียง อวีและเสียง อัน ให้ติดกันเร็ว ๆ

ün “อวิน” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว ü กับพยัญชนะนาสิก n ออกเสียง อวี และเสียง อิน ให้ติดกันเร็ว ๆ

uen (un) “อูเอน” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว u กับสระประสม en ออกเสียง อุ และ เสียง เอน ให้ติดกันเร็ว ๆ

ang “อัง” เป็นสระประสมที่ออกเสียงคล้ายกับสระ an แต่วางปลายลิ้นตรงปุ่มเหงือกหลังฟันล่าง และเปล่งเสียงออกทั้งทางปากและทางจมูก

ong “โอง” หรือ “อง” เป็นสระประสมที่เกิดจากการยกลิ้นขึ้นเล็กน้อย ห่อริมฝีปากเล็กน้อยเป็นรูปตัวโอ แล้วเปล่งเสียงออกทั้งทางปากและทางจมูก

eng “เอิง” เป็นสระประสมที่ออกเสียงคล้ายกับสระ en แต่วางปลายลิ้นตรงปุ่มเหงือกหลังฟันล่าง แล้วเปล่งเสียงออกทั้งทางปากและทางจมูก

ing “อิง” เป็นสระประสมที่เกิดจากการยกลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกหลังฟันล่าง พร้อมกับเปล่งเสียง

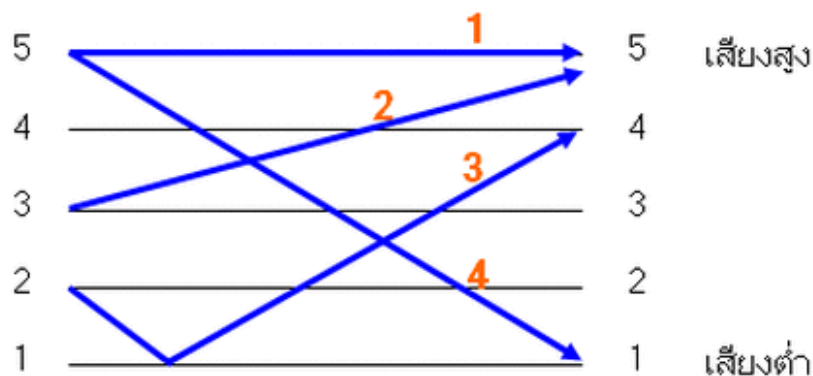
iang “เอียง” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว i กับสระประสม ang ออกเสียง อี และเสียง อัง ให้ติดกันเร็ว ๆ

iong “อี-โอง” หรือ “อี-อง” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว i กับสระประสม ong ออก เสียง อี และเสียง โอง ให้ติดกันเร็ว ๆ

uang “อูวาง” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว u กับสระประสม ang ออกเสียง อุ และ เสียง อัง ให้ติดกันเร็ว ๆ

ueng “เอวิง” เป็นสระประสมระหว่างสระเดี่ยว u กับสระประสม eng ออกเสียง อุ และเสียง เอิง ให้ติดกันเร็ว ๆ

3. วรรณยุกต์ ภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง มีเครื่องหมายแสดงระดับเสียง ภาษาจีน 4 รูป โดยลักษณะความสูงต่ำของแต่ละเสียงวรรณยุกต์มีดังนี้

ภาพจาก J.Jun Chinese <http://chinese-pinyin.weebly.com/>

วรรณยุกต์แต่ละเสียงมีวิธีเขียนโดยใช้เครื่องหมายแทนเสียงตามลำดับต่อไปนี้

วรรณยุกต์เสียง 1 阴平 “yīnpíng” ระดับเสียง 5-5 แทนด้วยเครื่องหมาย “ - ” เทียบได้เท่ากับเสียง “สามัญ” ในภาษาไทย เป็นเสียงสูงราบเรียบไม่เปลี่ยนระดับ

วรรณยุกต์เสียง 2 阳平 “yángpíng” ระดับเสียง 3-5 แทนด้วยเครื่องหมาย “ ’ ” เทียบได้เท่ากับเสียง “จัตวา” ในภาษาไทย เป็นเสียงที่เริ่มจากระดับ 3 (กลาง) และลากเสียงสูงขึ้นไปถึงระดับ 5 (สูง)

วรรณยุกต์เสียง 3 上声 “shàngshēng” ระดับเสียง 2-1-4 แทนด้วยเครื่องหมาย “ ˇ ” คล้ายกับ เสียง “เอก” ในภาษาไทยแต่ไม่ใช่เสียงเอก เป็นเสียงที่เริ่มจากระดับ 2 ลงมาระดับต่ำสุดแล้วแปรเสียง สูงขึ้นไปถึงระดับ 4 (ค่อนข้างสูง)

วรรณยุกต์เสียง 4 去声 “qùshēng” ระดับเสียง 5-1 แทนด้วยเครื่องหมาย “ ˋ ” เทียบได้เท่ากับเสียง “โท” ในภาษาไทย เป็นเสียงที่เริ่มต้นด้วยระดับที่ 5 (สูง) แล้วลดเสียงลงถึงระดับ 1 (ต่ำ)

วรรณยุกต์เสียง 5 หรือวรรณยุกต์เสียงเบา 轻声 “qīngshēng” เป็นวรรณยุกต์พิเศษ ไม่มีเครื่องหมายแสดงเสียง โดยจะออกเสียงลักษณะสั้นและเบา

ทฤษฎีการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เรวดี จันทร์ศรีโชติ (2558, น. 16) การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นวิธีการที่ผู้เรียนแสวงหา และค้นพบความรู้ด้วยตนเองจากการคิด และปฏิบัติจริง เน้นการสร้างมโนทัศน์ และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเป็นเป้าหมายในการเรียน การเรียนรู้จึงเกิดจากผู้เรียนได้ลงมือกระทำการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้ลงมือแก้ปัญหาจากการทำความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องในการเชื่อมโยงความรู้เดิม ประสบการณ์เดิมกับข้อมูลใหม่ โดยให้ผู้เรียนศึกษาสถานการณ์ เพื่อสร้างความเข้าใจมโนทัศน์ใหม่ โดยอาศัยความรู้เดิม ควรท้าทายให้ผู้เรียนคิด และส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจเพื่อให้เห็นปัญหาจัดบริหารการเรียนรู้ซึ่งสนับสนุนการเป็นอิสระของผู้เรียนในขณะเดียวกันครูต้องทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนที่ดี ช่วยผู้เรียนในการสร้างความรู้ใหม่

อุไรวรรณ ชินพงษ์ (2555, น. 265) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เป็นการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่เหมาะสมกับสภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยชุมชน ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการที่ผู้เรียน มีความคิดริเริ่มที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ นอกจากนี้การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็น คุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาลดชีวิตจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เพื่อช่วยให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข เป็นทั้งคนเก่ง และคนดี พร้อมทั้งมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้ตลอดชีวิตนอกเหนือจากการเรียนในระบบโรงเรียน ประกอบกับในปัจจุบันเป็นยุคเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่มีลักษณะ คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและเป็น ผู้ที่มีคุณภาพของชุมชนและองค์กร ผู้เรียนจำเป็น ต้องมีทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่างๆ ได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

อรอุมา ลั่นวงษา (2564, น. 3) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองนั้น เป็นแนวคิดตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติโดยครูผู้สอนเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนรู้คอยชี้แนะและให้คำแนะนำ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า ทดลอง ระดมสมอง และเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน และระหว่างครูผู้สอน โดยผู้เรียนมีการนำประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่จนเกิดเป็นความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้น สามารถสรุปองค์ความรู้ได้ด้วยความเข้าใจของตัวผู้เรียนเอง

สรุปได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการที่ผู้เรียนแสวงหา และค้นพบความรู้ด้วยตนเองจากการคิด และปฏิบัติจริงโดยอาศัยความรู้เดิม ควรท้าทายให้ผู้เรียนคิด และส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจเพื่อให้เห็นปัญหาจัดบริหารการเรียนรู้ซึ่งสนับสนุนการเป็นอิสระของผู้เรียนในขณะเดียวกันครูต้องทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนที่ดี ช่วยผู้เรียนในการสร้างความรู้ใหม่ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ทฤษฎีการเรียนรู้วางเงื่อนไข

ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (classical conditioning theory) ของ Pavlov ระหว่างปี ค.ศ. 1849-1936 ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคนหนึ่งของรัสเซีย ผู้ริเริ่มศึกษาทดลองการวางเงื่อนไขให้สุนัขหลั่งน้ำลายเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งอย่างใดก็ตาม ความสนใจเริ่มแรกของ Pavlov นั้นไม่ได้ต้องการสร้างทฤษฎีการเรียนรู้ แต่ต้องการพัฒนาเทคนิคในการศึกษาสมอง แต่ผลการศึกษาของเขาได้ตอบข้อสงสัยเกี่ยวกับกระบวนการวางเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ มากมาย (พิชญา สวนช่วย, 2564, น. 224)

อกินันท์ จันตะนี (2564, น. 74) ได้กล่าวไว้ว่าคือการตอบสนองที่ถูกกระตุ้น โดยสิ่งเร้าที่ปรากฏชัดเจนในสถานการณ์การเรียนรู้ นักจิตวิทยาที่สำคัญในทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของ พาฟลอฟ (Pavlov) เป็นผู้ริเริ่มศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยหลักการเรียนรู้ทฤษฎีของพาฟลอฟเชื่อว่า สิ่งเร้า (Stimulus) ที่เป็นกลางเกิดขึ้นพร้อมกับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดกิริยาสะท้อนอย่างหนึ่งหลายครั้ง สิ่งเร้าที่เป็นกลางจะทำให้เกิดกิริยาสะท้อนอย่างนั้นด้วย

ไหมไทย ไชยพันธ์ (2557, น. 26) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำเป็นทฤษฎีที่พัฒนาโดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกันซึ่งเน้นการกระทำที่บุคคลต้องลงมือกระทำเอง (Emitted Behavior) สกินเนอร์เชื่อว่าพฤติกรรมเกิดร่วมกันระหว่างตัวผู้แสดงพฤติกรรม (Genetic Endowment) และเงื่อนไขสิ่งแวดล้อมในรูปผลกรรม (Consequences) ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เรียกว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเอง (Emitted Response) ซึ่งผู้แสดงพฤติกรรมแสดงเอง และพฤติกรรมดังกล่าวถูกควบคุมโดยผลกรรมนั้น

สรุปได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้วางเงื่อนไขปฏิกิริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งของคนที่ไม่ได้มาจาก สิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว อาจมีสิ่งอื่นที่ทำให้เกิดการตอบสนองเช่นเดียวกันได้ หากมีการวางเงื่อนไขที่เหมาะสม

ทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเบิร์ต กาเย

กิตติชัย เกษมสานต์ (2557, น. 196) ได้กล่าวไว้ว่า โรเบิร์ต กาเย ได้นำเสนอแนวคิด 9 ข้อ เพื่อใช้ประกอบการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยเน้นที่หลักการนำเสนอเนื้อหาและจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ดังต่อไปนี้

1. เร่งเร้าความสนใจ (Gain Attention): ก่อนที่จะเริ่มทำการสอนทุกครั้งควรมีการจูงใจและเร่งเร้าความสนใจให้ผู้เรียนอยากเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงควรเริ่มด้วยการใช้ภาพ แสง สี เสียง หรือใช้สื่อประกอบกันหลายๆ อย่าง นอกจากนี้ควรเลือกใช้ภาพกราฟฟิกที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา ระดับความรู้และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ใช้ภาพเคลื่อนไหวหรือใช้เทคนิคการนำเสนอภาพผลพิเศษเข้าช่วย

2. บอกวัตถุประสงค์ (Specify Objective): วัตถุประสงค์ของบทเรียนเป็นส่วนสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้ทราบถึงความคาดหวังของบทเรียนจากผู้เรียน ยังเป็นการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าถึงประเด็นสำคัญของเนื้อหา รวมทั้งเค้าโครงของเนื้อหาอีกด้วย

3. ทบทวนความรู้เดิม (Activate Prior Knowledge): การทบทวนความรู้เดิมก่อนนำเสนอความรู้ใหม่แก่ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องทบทวนความรู้ที่จำเป็นเพื่อเป็นพื้นฐาน สำหรับบทเรียนใหม่เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเรียนรู้

4. นำเสนอเนื้อหาใหม่ (Present New Information): หลักสำคัญในการนำเสนอเนื้อหาของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคือควรนำเสนอภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาประกอบกับคำอธิบายสั้นๆ ง่ายแต่ได้ใจความ การใช้ภาพประกอบจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้นและมีความจำคงทนได้ดีกว่าการใช้คำอธิบายเพียงอย่างเดียว

5. แนะนำแนวทางการเรียนรู้ (Guide Learning): ตามหลักการและเงื่อนไขการเรียนรู้ (Condition of Learning) ผู้เรียนจะจำเนื้อหาได้ดี หากมีการจัดระบบการเสนอเนื้อหาที่ดีและสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมของผู้เรียนบางทฤษฎีกล่าวไว้ว่าการเรียนรู้ที่กระจำจชัด (Meaningfull Learning) นั้นทางเดียวที่จะเกิดขึ้นได้ก็คือการที่ผู้เรียน วิเคราะห์และตีความในเนื้อหาใหม่ลงบนพื้นฐานของความรู้และประสบการณ์เดิมรวมกันเกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่

6. กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน (Elicit Response): นักการศึกษาว่าการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดนั้นเกี่ยวข้องโดยตรงกับระดับและขั้นตอนของการประมวลผลข้อมูล หากผู้เรียนได้มีโอกาสร่วมคิด ร่วมกิจกรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและร่วมตอบคำถามจะส่งผลให้มีความจำดีกว่าผู้เรียนที่ใช้วิธีอ่านหรือคัดลอกข้อความจากผู้อื่นเพียงอย่างเดียว

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Provide Feedback): ผลจากการวิจัยพบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจะกระตุ้นความสนใจจากผู้เรียนได้มากขึ้นถ้าบทเรียนนั้นท้าทาย โดยการบอกเป้าหมายที่ชัดเจน และแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าขณะนั้นผู้เรียน อยู่ในส่วนใดห่างจากเป้าหมายเท่าใด

8. ทดสอบความรู้ใหม่ (Assess Performance): การทดสอบความรู้ใหม่หลังจากศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรียกว่าการทดสอบหลังบทเรียน (Post-test) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดสอบความรู้ของตนเอง นอกจากนี้จะยังเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่

9. สรุปและนำไปใช้ (Review and Transfer): การสรุปและนำไปใช้จัดว่าเป็นส่วนสำคัญในขั้นตอนสุดท้ายที่บทเรียนจะต้องสรุปมโนคติของเนื้อหาเฉพาะประเด็นสำคัญๆ รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทบทวนความรู้ของตนเองหลังจากศึกษาเนื้อหาผ่าน มาแล้ว

จิตติมา จันทะศิริ (2563, น. 196) ได้กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ 9 ขั้นของ โรเบิร์ต กาเย่ (Robert Gagne) ว่า เร่งเร้าความสนใจ บอกวัตถุประสงค์ ทบทวนความรู้เดิม นำเสนอเนื้อหาใหม่ ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับ ทดสอบความรู้ใหม่ สรุปและนำไปใช้ และเพื่อเป็นการพัฒนาเครื่องมือและรูปแบบการเรียนการสอน และแก้ปัญหาในการเรียนการสอน เรื่องคำยืมภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตในภาษาไทย โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนมากขึ้น มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารประจำวันได้

การิมะห์ และหิม (2564, น. 120) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Robert Gagne ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้อย่างดี รวดเร็ว และสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้นาน โดยใช้กลวิธีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ 9 ขั้น คือ ขั้นเร้าความสนใจ ขั้นบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นให้ความรู้และเนื้อหาใหม่ ขั้นชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ ขั้นกระตุ้นผู้เรียนให้แสดงความรู้ ขั้นให้ผลย้อนกลับ ขั้นทดสอบความรู้ และขั้นความจำและนำความรู้ไปใช้ ซึ่งเป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการจัดสภาพการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้แต่ละประเภทที่มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเบิร์ต กาเย่ มี 9 ขั้น เพื่อใช้ประกอบการออกแบบบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเร้าความสนใจ บอกวัตถุประสงค์ ทบทวนความรู้เดิม นำเสนอเนื้อหาใหม่ ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ กระตุ้นการตอบสนองบทเรียน ให้ข้อมูลย้อนกลับ ทดสอบความรู้ใหม่ สรุปและนำไปใช้ และเพื่อเป็นการพัฒนาเครื่องมือและรูปแบบการเรียนการสอน และเป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการจัดสภาพการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้แต่ละประเภทที่มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจหรือความพอใจตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้

วาร์ณิ ภาพยนตร์ (2551: 8-9) ได้ศึกษาทฤษฎีมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ได้เห็นว่ามนุษย์ ถูกกระตุ้นจากความปรารถนาที่จะได้ครอบครองความต้องการเฉพาะอย่าง ซึ่งความต้องการนี้เขาได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ดังนี้

1. บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุดตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งความต้องการใดที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรมนั้นอีกต่อไป และถ้าความต้องการใดที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงจะมีอิทธิพลจูงใจต่อไป

2. ความต้องการของคนซ้ำซ้อนกัน บางทีความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วยังไม่สิ้นสุดก็เกิดความต้องการด้านอื่นขึ้นอีก

3. ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญ เมื่อต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป มาสโลว์ได้แบ่งระดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับ ดังนี้

3.1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้น เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น การต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อความต้องการของตนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้ได้รับการตอบสนอง

3.2 ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security of Safe Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้น คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคงในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ เช่น ความต้องการความปลอดภัยจากอันตรายต่างๆ ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคงในหน้าที่การงาน เป็นต้น

3.3 ความต้องการทางสังคม (Social of Belonging Needs) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้ว ก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้นคือ ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในสังคมและได้รับการยอมรับจากเพื่อน จากคนในสังคม ซึ่งมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมเสมอ

3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Self Actualization) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่องให้เกียรติและเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในสังคมนวมถึงความสำเร็จความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ส่วนมาก จะมีความอยากจะเป็นอยากจะได้ตามความคิดของคนหรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ในขณะนั้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553: 25) ให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงานและได้ผลตอบแทนคือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น และมีขวัญกำลังใจที่จะทำงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและการบรรลุเป้าหมายขององค์กร

จิตตินันท์ เดชะคุปต์ และคณะ (2555:12) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นภาวะการณ์ที่แสดงออกถึงความรู้สึกในทางบวกของบุคคลอันเป็นผลจากการเปรียบเทียบการรับรู้จากสิ่งที่ได้รับจากการบริการ ไม่ว่าจะเป็นการรับบริการหรือการให้บริการในระดับที่ตรงกับการรับรู้สิ่งที่คาดหวังเกี่ยวกับการบริการนั้น

น้ำลีน เทียมแก้ว (2556: 7) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจ ส่งผลให้มีทัศนคติที่ดี เมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง

ศรวณี แดงไสว. (2556) กล่าวว่าโดยทั่วไปการประเมินความพึงพอใจมี 2 ด้านคือความพึงพอใจในการทำงาน และความพึงพอใจในการบริการ ซึ่งในด้านนี้เป็นความคิด ทัศนคติที่ไม่สามารถมองเห็นได้ อยู่ในรูปของนามธรรม การที่จะวัดว่าผู้บริโภคมความพึงพอใจหรือไม่นั้น สามารถวัดได้โดยให้พวกเขาแสดงความคิดเห็น ความคิดเห็นเหล่านั้นต้องตรงกับสิ่งที่พวกเขารู้สึกจริง จึงจะสามารถวัดเป็นความรู้สึกพึงพอใจได้

ณิรุช นรินทร์ (2557: 13) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ สนใจ มีเจตคติที่ดี และมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงาน โดยมีองค์ประกอบและ สิ่งจูงใจ ในด้านต่างๆ ของหน่วยงาน และผู้ปฏิบัติงานนั้นได้รับการตอบสนองความต้องการของเขา เมื่อบุคคลมีความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงาน จะมีผลให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานก็จะปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ เต็มกำลังความสามารถ จะส่งผลให้การบริหารงานของหน่วยงาน หรือองค์การได้ผลตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของหน่วยงานหรือองค์การ

โสพิณ บัณญาจนโต (2550) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติหรือความรู้สึกที่ดีที่ผู้รับบริการแสดงออกถึงความพอใจในทิศทางที่เป็นบวกเมื่อได้รับผลประโยชน์ในด้านจิตใจและวัตถุและจะ

แสดงออกในทิศทางลบเมื่อเกิดความไม่พอใจ ซึ่งเกิดจากสิ่งเร้าที่เป็นตัวกระตุ้นภายในความพึงพอใจ ในด้านบริการคือ ความรู้สึกของอารมณ์ที่เป็นสุขซึ่งได้รับการบริการทั้งด้านการจัดการที่ดี ความ สะดวก การบริการที่เสมอภาค ถูกต้อง รวดเร็ว

สมหมาย เปียณอม (2551: 4-6) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติ ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนองความต้องการจะ เกิดความรู้สึกที่เป็นสุข และความพึงพอใจเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มี ผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมนั้นๆ

นิตยา จุ้ยนา. (2550: 8) ให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ งานบรรลุผลสำเร็จ ความพึงพอใจในงานจึงช่วยเสริมความรู้สึกมีคุณค่าให้แก่คนงานได้ นอกจากนั้น การทำให้คนงานมีความพึงพอใจในการทำงานยังอาจช่วยลดความเป็นปฏิกิริยาต่อต้าน ของคนงาน ด้วยการเป็นปฏิกิริยาต่อต้านจะเป็นผลเสียต่อองค์กรเพราะคนงานจะแสดงออกซึ่งความ เป็นปฏิกิริยา ด้วยการวิธีการต่าง ๆ เช่น การขาดงาน การลาออกจากงาน เป็นต้นซึ่งจะทำให้ความสามารถ ในการ ปฏิบัติงานของคนงานลดลง การสร้างความพึงพอใจจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะนอกจากจะช่วยให้คนงาน ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจและรู้สึกว่าคุณภาพแล้วยังช่วยลดแนวโน้ม ปรากฏการณ์อัน เกิดจากการเป็นปฏิกิริยาต่อต้านของคนงานด้วย

จากความหมายของความพึงพอใจดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือทัศนคติของบุคคลที่เป็นผู้รับบริการและได้รับการตอบสนองที่ตรงกับ ความคาดหวัง หรือดีเกินกว่าความคาดหวังของบุคคล

การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจ เป็นการวัดความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะหนึ่ง ลักษณะใด การที่เราจะทราบว่าบุคคลนั้นมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออก ที่ ค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดความพึงพอใจได้โดยตรง การที่จะวัดความคิดเห็นของบุคคล เหล่านั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงจะสามารถวัดความพึงพอใจที่แท้จริงได้ มีนักวิชาการ ได้ ให้ทัศนะเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจไว้หลายท่าน ดังนี้

Parasuraman, Zeithaml & Berry, 1988 (อ้างในปราณี เอี่ยมละออภักดี, 2550) ได้ กล่าวถึง การวัดคุณภาพบริการ (SERVQUAL) ในกระบวนการของการให้บริการสิ่งทีธุรกิจคาดหวัง

คือ ความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อการบริการที่ได้รับ ดังนั้นเพื่อให้ผู้ใช้บริการรับรู้ถึงคุณภาพของการบริการ ธุรกิจสามารถพิจารณาตัวชี้วัดคุณภาพของบริการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) ความสามารถ (Competence) หมายถึง ความสามารถ ทักษะ และความรู้ของผู้ให้บริการ และสามารถใช้อย่างเหล่านั้นในการดำเนินการด้านบริการ

2) ความน่าเชื่อถือ (Reliability) หมายถึง ความสม่ำเสมอในการบริการได้อย่างถูกต้องเป็นที่น่าเชื่อถือหรือเป็นที่ไว้วางใจของผู้รับบริการ

3) การตอบสนอง (Responsiveness) หมายถึง ความพร้อมที่จะให้บริการเพื่อเป็นการตอบสนองลูกค้าได้ตรงเวลาหรือภายในเวลาที่ลูกค้าต้องการ

4) ความเข้าถึงได้ (Accessibility) หมายถึง ผู้รับบริการสามารถที่จะติดต่อกับผู้ให้บริการได้สะดวก

5) ความเข้าใจผู้รับบริการ (Understanding) หมายถึง ผู้ให้บริการจะต้องมีความเข้าใจความต้องการของผู้รับบริการและพร้อมที่จะเสนอตอบความต้องการดังกล่าว

6) การติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึง ผู้รับบริการจะต้องเป็นผู้ฟังถึงปัญหา ของผู้รับบริการและมีความสามารถที่จะแจ้งให้เกิดความเข้าใจได้กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้ให้บริการ ต้องเข้าใจภาษาของผู้รับบริการเพื่อจะได้สื่อสารระหว่างกันได้เข้าใจและเกิดความพึงพอใจที่จะรับบริการต่อไป

7) ความไว้วางใจ (Creditability) หมายถึง ผู้ให้บริการควรให้บริการด้วยความซื่อสัตย์ ไม่ปิดบัง แต่ต้องโปร่งใสตรวจสอบได้

8) ความปลอดภัย (Security) หมายถึง การให้บริการด้วยความปลอดภัยต่อผู้รับบริการ ทั้งทางด้านกายภาพและการเงิน

9) ความสุภาพอ่อนโยน (Courtesy) หมายถึง มารยาทที่ดีงาม ความอ่อนน้อม การพูดจาที่ไพเราะ ความเป็นมิตร และความเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดีในขณะที่ให้บริการผู้รับ

10) การจับต้องได้ (Tangibility) หมายถึง ความรวมถึง เครื่องมือและอุปกรณ์ในการให้บริการ บุคลิกภาพและการแสดงออกของผู้ให้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เป็นต้น

อัจฉรา บุญชุม (2559: 10) ความพึงพอใจผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หมายถึง ความรู้สึกของผู้รับบริการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ไม่ว่าจะเป็นความประทับใจหรือไม่ประทับใจภายหลังจากการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการโดยเปรียบเทียบกับความคาดหวังที่มีต่อผลิตภัณฑ์หรือบริการ ดังความสัมพันธ์

$$\text{ความพึงพอใจลูกค้า} = \text{ความคาดหวัง} - \text{บริการที่ได้รับ}$$

โยธิน แสงดี. (2551: 9). กล่าวว่า มาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยให้กลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบสอบถามที่กำหนด เพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ใน ลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้าน ต่าง ๆ เช่น การบริหารและการควบคุมงาน และเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคความชำนาญ พิเศษของผู้สัมภาษณ์และวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ผู้ตอบคำถามตอบตามข้อเท็จจริง ได้ข้อมูลที่แท้จริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะ แสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมี ระเบียบแบบแผน

จะเห็นว่า การวัดความพึงพอใจต่อการให้บริการนั้นสามารถกระทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับ ความสะดวก เหมาะสมตลอดจนจุดมุ่งหมายของการวัดด้วย จึงจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพ และน่าเชื่อถือได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของความพึงพอใจในการบริการเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของ ผู้รับบริการและความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานบริการ ซึ่งนับว่าความพึงพอใจทั้งสอง ลักษณะมี ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของการบริการและการดำเนินงานบริการให้ประสบ ความสำเร็จ เพื่อสร้างและรักษาความรู้สึกที่ดีต่อบุคคลทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการบริการในด้านความ สะดวกในการ เข้าถึงบริการ พฤติกรรมการแสดงออกของผู้ให้บริการตามบทบาทหน้าที่และ ปฏิกริยาตอบสนองการ บริการต่อผู้รับบริการ ความรับผิดชอบต่องาน การใช้ภาษาสื่อความหมาย และการปฏิบัติตนในการ ให้บริการ สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าด้วย มิตรจิตของการบริการที่ แท้จริง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คำคุณ โจนาวรรณ (2562 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออก เสียงตัวอักษรจีนโดยใช้สื่อการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ผลการหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟิน อินไม่ต้อง” ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.2 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย มี ประสิทธิภาพเท่ากับ 95.47/97.08 2. ผลการทดสอบทักษะการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนของหน่วย การเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ ต้อง” สูงกว่าหน่วยการเรียนรู้ที่เรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ .05 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 95 และ 82 ตามลำดับ 3. ผลวิจัยความพึงพอใจที่มีต่อการใช้สื่อการสอน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน“อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง”ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.2 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย พบว่าระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ 4.14 เนื่องจากการใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน“อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง” แปรผลตามเกณฑ์ได้อยู่ในระดับมาก

อุสามาต สิงห์ปาน (2555:บทคัดย่อ) ได้วิจัยเกี่ยวกับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.65/88.97 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 80/80 นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ออกเสียงสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.81 แสดงว่ามีร้อยละความก้าวหน้า ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับร้อยละ 81 และความพึงพอใจในของนักเรียนที่มีต่อการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด

จันทรา พันธุมณี (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเรื่องการอ่านภาษาจีนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การอ่านคำศัพท์ภาษาจีน หลังใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิธีการอ่านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4/2 กับเกณฑ์ร้อยละ 80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การอ่านคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิธีการอ่านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4/2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาจีน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 17 คะแนน คะแนนต่ำสุด 5 คะแนน คะแนนเฉลี่ย (x)

11.6 คะแนนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 4.34 และหลังเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 19 คะแนน คะแนนต่ำสุด 13 คะแนน คะแนนเฉลี่ย (x) 16.4 คะแนนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 2.30 แสดงให้เห็นว่า หลังเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

มเหศักดิ์ ทองสลับ, กชกร ธิปัตติ (2563 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านแก้ง อำเภอดงขุดม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 ที่เรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 12 บทเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน จำนวน 40 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานด้วยค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.06/80.42 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ การอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลภัทร โพธิ์ภิรมย์, บำรุง ไตรรัตน์ (2559: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้นเนื้อหาอาเซียน เพื่อพัฒนาทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้นเนื้อหา อาเซียน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชูทิศราชบุรี ที่กำลัง

ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้อง ได้มาโดยการสุ่มห้องเรียนอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้นักเรียนจำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้นเนื้อหาอาเซียน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและ หลังเรียน และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบจับคู่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าเท่ากับ 83.44/88.60 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 จึงถือว่ามีประสิทธิภาพอยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์ 2) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่าความสามารถก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับดีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้น เนื้อหาอาเซียนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน และเพื่อประเมินความพึงพอใจ ต่อ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายผู้วิจัยได้ ดำเนินการวิจัยโดยมีขั้นตอนและวิธีการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน ใน ภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 105 คน จำนวน 3 หมู่เรียน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงาน ทะเบียน)

กลุ่มตัวอย่าง

โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ด้วยวิธีสุ่ม แบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้หมู่เรียนที่ 1 ซึ่งมีนักศึกษาจำนวน 46 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

- ตัวแปรได้แก่
1. ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านภาษาจีน
 2. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 3.1 บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน รายวิชาการอ่านภาษาจีน จำนวน 1 ชุด
- 3.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน จำนวน 8 แผน
- 3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ
- 3.4 แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือแต่ละชนิดตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เป็นนวัตกรรมที่ใช้สำหรับประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ผู้วิจัยได้สร้างตามขั้นตอน ดังนี้

- 1.1 วิเคราะห์สภาพปัญหาการอ่านภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมการสอนภาษาจีน
- 1.2 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์รายวิชาการอ่านภาษาจีน เพื่อเป็นกรอบในการจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI ให้สอดคล้องกับหลักสูตร
- 1.3 ศึกษาหลักการ รูปแบบ ขั้นตอน การจัดทำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI ที่จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.4 สร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI โดยถอดบทเรียนจากหนังสือเรียนการอ่านภาษาจีน จำนวน 6 บทเรียน ได้แก่ เรื่องที่ 1 ชาวต่างชาติในจีน เรื่องที่ 2 ฉันทอเบเรียนภาษาจีน เรื่องที่ 3 ภูมิปัญญาของอักษรจีน เรื่องที่ 4 นี่คือภาษาจีน เรื่องที่ 5 การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ เรื่องที่ 6 ชีวิตสีเขียว ให้ครอบคลุมตามมาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้

1.5 นำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องด้านเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้และข้อเสนอแนะ โดยกำหนดให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญไว้ ดังนี้ ลัดดาวรรณ ศรีนิม และ บัญชา สำรวัยริน (2559:129 ; อ้างอิงจาก บุญชม ศรีสะอาด.2545: 105)

คะแนน 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

จากนั้น นำผลการประเมินไปหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.50 - 4.49	เหมาะสมมาก
2.50 - 3.49	เหมาะสมปานกลาง
1.50 - 2.49	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.49	เหมาะสมน้อยที่สุด

1.6 ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

1.7 จัดเตรียมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI ก่อนนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

1.8 นำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 ห้อง 1 และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

1.9 นำบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ห้อง 1 โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

2.การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1.วิเคราะห์เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จากหลักสูตร/วัตถุประสงค์/คำอธิบายรายวิชา รูปแบบและวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมกับประเด็นเนื้อหาที่วิจัย

2.2 การออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ สารและมาตรฐาน การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน สารการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และการวัดผล ทั้งหมด 6 แผน มีจำนวนทั้งหมด 18 ชั่วโมง โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน มีรายละเอียด ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ชาวต่างชาติในจีน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ฉันทอเรียนภาษาจีน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ภูมิปัญญาของอักษรจีน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 นี่คือนักภาษาจีน	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ชีวิตสีเขียว	จำนวน 3 ชั่วโมง

2.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องด้านเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้และข้อเสนอแนะ โดยกำหนดให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญไว้ดังนี้ ลัดดาวรรณ ศรีนิม และ บัญชา สำรวัยริน (2559:129 ; อ้างอิงจาก บุญชม ศรีสะอาด.2545: 105)

- คะแนน 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- คะแนน 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- คะแนน 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- คะแนน 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

จากนั้น นำผลการประเมินไปหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และแปลความดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50 - 5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.50 - 4.49	เหมาะสมมาก
2.50 - 3.49	เหมาะสมปานกลาง
1.50 - 2.49	เหมาะสมน้อย
1.00 - 1.49	เหมาะสมน้อยที่สุด

2.4 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปใช้กับโดยใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาโปรแกรมภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 หมู่เรียน 1 จำนวน 46 คน

3. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีน

3.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนการใช้และหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

3.2 กำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนการใช้และหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

3.3 สร้างแบบทดสอบตามโครงสร้างที่กำหนดและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และนำคะแนนที่ได้ไปคำนวณหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อประเมินคุณภาพของแบบทดสอบแล้วนำเสนอ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 นำแบบทดสอบที่ผ่านการแก้ไข ปรับปรุงไปทดสอบกับกลุ่มนักศึกษาที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ห้อง 1 เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น

3.6 คัดเลือกข้อสอบที่หาค่า p ค่า r แล้ว จำนวน 20 ข้อ โดยเลือกข้อที่มีความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.25-0.81 และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

4. ขั้นตอนการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

4.2 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ จำนวน 15 ข้อ เป็นแบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนเป็น 5 ระดับ สมรรถน์ เรื่องอิทธิพันธ์ (2551:154-155) โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

5 หมายถึง ความพึงพอใจระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ความพึงพอใจระดับมาก

3 หมายถึง ความพึงพอใจระดับปานกลาง

2 หมายถึง ความพึงพอใจระดับน้อย

1 หมายถึง ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจใช้เกณฑ์ดังนี้

4.51-5.00 ความพึงพอใจระดับมากที่สุด

3.51-4.50 ความพึงพอใจระดับมาก

2.51-3.50 ความพึงพอใจระดับปานกลาง

1.51-2.50 ความพึงพอใจระดับน้อย

1.00-1.50 ความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

4.3 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาประเด็นการวัดความพึงใจ และนำมาหาดัชนีความสอดคล้อง IOC

4.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 46 คน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ชี้แจงให้นักศึกษาทราบเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน บทบาทของนักศึกษา จุดประสงค์ของการเรียนรู้และวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

2. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียน ทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาสาขาโปรแกรมภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาจีน ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ด้วยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้หมู่เรียนที่ 1 จำนวน 46 คน

3. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 6 บทเรียน แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ใช้ระยะเวลา 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 18 ชั่วโมง

4. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนการสอนแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านออกเสียงหลังเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง คือ แล้วบันทึกผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน (E_1/E_2) ตามเกณฑ์ 80/80
2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาโดยเปรียบเทียบคะแนนก่อน-หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยค่าทดสอบ t-test
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยใช้สถิติพรรณนา (Discriptive Statistic) ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Statistic) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด 2545:126 พิมพ์ครั้งที่ 8)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์ 2551, 245)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนน

N = จำนวน

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์ 2551, 245)

$$S.D. = \frac{\sum (X - \bar{X})}{N}$$

$S.D.$ = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum (X - \bar{X})$ = ผลรวมของคะแนนลบด้วยคะแนนเฉลี่ย

N = จำนวน

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าประสิทธิภาพของหนังสือภาษาจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน(เล่มเล็ก) ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตรคำนวณหา E_1/E_2 (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 103)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนประชากร
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

$$E_2 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนประชากร
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

2.2 ความตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (วาโร เพ็งสวัสดิ์ 2551, 245)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือ
 $\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N = จำนวนของผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความยาก (Difficulty) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (เยาวดี ราชย์กุล วิบูลย์ศรี 2553)

$$P = \frac{R_u + R_l}{2f}$$

เมื่อ P แทน ระดับความยากง่าย
 R_u แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกที่ทำข้อสอบถูก
 R_l แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกที่ทำข้อสอบถูก
 f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้ (เยาวดี รางชัยกุล วิบูลย์ศรี 2553)

$$r = \frac{R_u - R_l}{f}$$

เมื่อ r แทน ระดับความยากง่าย
 R_u แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกที่ทำข้อสอบถูก
 R_l แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกที่ทำข้อสอบถูก
 f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำซึ่งเท่ากัน

2.4 หาคะแนนก่อนและหลังการใช้นวัตกรรมโดยใช้สถิติ T-test แบบ Dependent

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{[N\sum D^2 - (\sum D)^2]/(N-1)}}$$

เมื่อ

D คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
 N คือ จำนวนคู่
 df คือ ความเป็นอิสระมีค่าเท่ากับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงรายโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน และเพื่อประเมินความพึงพอใจ ต่อ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงรายผู้วิจัยได้นำ ผลมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 สร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออก เสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏ เชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตารางที่ 1 ผลการสร้างคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย ให้มีประสิทธิภาพ E1/E2 ตามเกณฑ์ 80/80

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	ค่าประสิทธิภาพที่ได้ E_1/E_2
ระหว่างเรียน E_1	46	8.35	0.79	80.58/83.15
หลังเรียน E_2	46	16.63	1.20	

จากตารางที่ 1 พบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราช ภัฏ เชียงราย ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ $E_1/E_2 = 80.58/83.15$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่ามี ประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

คะแนน	n	$\bar{X}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	46	8.35	0.79	15.13	19	0.00
หลังเรียน	46	16.63	1.20			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่.05

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 8.35$, S.D. = 0.79 คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 16.63$, S.D. = 1.20 และมีค่า $t = 15.13$ แสดงให้เห็นว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนสามารถส่งเสริมให้นักศึกษา มีทักษะการอ่านภาษาจีนที่สูงขึ้น มีค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของ
ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงรายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะ
การอ่านออกเสียงภาษาจีน

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของ
ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงรายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะ
การอ่านออกเสียงภาษาจีน

รายการ	$\bar{X}$	(S.D.)	ระดับความ ความพึงพอใจ
ด้านการออกแบบบทเรียน			
1.ความสามารถในการนำเสนอข้อมูลเนื้อหา ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอน	4.51	0.51	มากที่สุด
2.เมนูใช้งาน มีการจัดวางเหมาะสม ใช้งานได้ง่ายและสะดวก	4.53	0.50	มากที่สุด
3.ขนาดตัวอักษร สีตัวอักษรของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความ เหมาะสม	4.58	0.50	มากที่สุด
4.การใช้ภาษาในการสื่อสาร ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความ เหมาะสม	4.58	0.50	มากที่สุด
5.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีกิจกรรมหลายรูปแบบ	4.71	0.46	มากที่สุด
6. เสียงที่ใช้ในบทเรียน มีความชัดเจน มีความเหมาะสม	4.66	0.48	มากที่สุด
รวม	4.59	0.49	มากที่สุด
ด้านเนื้อหา			
7.เนื้อหาตรงตามจุดประสงค์ของบทเรียน	4.61	0.49	มากที่สุด
8.เนื้อหาบทเรียนช่วยให้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนดีขึ้น	4.50	0.66	มากที่สุด
9.ปริมาณเนื้อหามีความเหมาะสม	4.48	0.51	มากที่สุด
10.คำศัพท์และประโยคตัวอย่างสอดคล้องกับเนื้อหา สามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	4.52	0.51	มากที่สุด
11.แบบฝึกหัดแต่ละบทเรียนส่งเสริมการพัฒนาการอ่านภาษาจีน	4.59	0.50	มากที่สุด
รวม	4.54	0.53	มากที่สุด

ด้านการใช้ประโยชน์			
12.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนที่ดีขึ้น มีความสนุกสนานเรียนรู้ได้หลายรูปแบบทำให้น่าเบื่อ	4.80	0.40	มากที่สุด
13.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการเรียบเรียงเนื้อหาจากลำดับง่ายไปหายาก และเป็นหมวดหมู่	4.59	0.50	มากที่สุด
14. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงและจดจำคำศัพท์ และประโยคภาษาจีนพื้นฐานมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้	4.70	0.50	มากที่สุด
15.การเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีอิสระในการเรียนรู้สามารถใช้ศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนได้ สามารถย้อนกลับมาเรียนใหม่ได้ตามความสนใจ ทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาจีนเพิ่มขึ้น	4.61	0.47	มากที่สุด
รวม	4.67	0.46	มากที่สุด
ภาพรวม	4.61	0.47	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านนักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ด้านการใช้ประโยชน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D.= 0.46) รองลงมาคือด้านการออกแบบบทเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D.= 0.49) และด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D.= 0.53) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนที่ดีขึ้น มีความสนุกสนานเรียนรู้ได้หลายรูปแบบทำให้น่าเบื่ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D.= 0.40) รองลงมาคือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีกิจกรรมหลายรูปแบบอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$, S.D.= 0.46) และ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงและจดจำคำศัพท์ และประโยคภาษาจีนพื้นฐานมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D.= 0.50) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาคุณภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย สอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน และเพื่อประเมินความพึงพอใจ ต่อ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายผลวิจัย ปรากฏ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชา ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ $E1/E2 = 80.58/83.15$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ปรากฏค่า $t\text{-test} = 15.13$ มีค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, $S.D. = 0.47$)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลสร้างและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ค่าประสิทธิภาพที่ได้คือ $E1/E2 = 80.58/83.15$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้วยคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วย แสง สี เสียง และภาพที่สามารถเคลื่อนไหว ทำให้ผู้เรียนรู้สึกตื่นตัวและอยากทำกิจกรรม ตลอดจนสามารถทำให้นักศึกษาพัฒนา ทักษะการจำคำศัพท์ประโยค และการอ่านภาษาจีนได้ดีขึ้น และยังช่วยสร้างบรรยากาศให้น่าเรียน ไม่เบื่อ ทำให้เกิดทัศนคติที่ดี ต่อการเรียน เพื่อช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน และผู้เรียนสามารถเข้าศึกษาบทเรียนได้ด้วยตนเอง หรือครูผู้สอนจะใช้สอนในคาบเรียน บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นช่วยให้นักศึกษาสามารถฝึกการอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง ช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ทำให้การเรียนภาษาจีนเป็นเรื่องสนุกและน่าติดตาม สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจและความสามารถของตนเอง ซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้ที่ยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ ยลดา กุมารสิทธิ์ และคณะ, 2560 กล่าวว่าคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียน มีการทบทวน และการประเมินผล กระตุ้นความสนใจและเสริมแรงในการเรียนรู้เป็นหลักการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ เป็นสื่อการเรียนรู้ชนิดใหม่ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถเลือกทบทวนบทเรียนหรือข้ามบทเรียนที่เข้าใจแล้วได้ ทำให้เพลิดเพลินกับการเรียนรู้มากขึ้นและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบของสื่อประสม ได้แก่ ภาพนิ่งข้อความ กราฟิก กราฟ แผนภูมิ ภาพเคลื่อนไหว วิดีทัศน์ และเสียง เพื่อถ่ายทอดเนื้อหา บทเรียนหรือองค์ความรู้ในลักษณะที่ใกล้เคียงการสอนจริงในห้องเรียนมากที่สุด

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 8.35$, S.D. = 0.79 คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 16.63$, S.D. = 1.20 และมีค่า $t = 15.13$ แสดงให้เห็นว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน สามารถส่งเสริมให้นักศึกษา มีทักษะการการอ่านภาษาจีนที่สูงขึ้น มีค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังที่สมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนนั้นผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตามศักยภาพของแต่ละบุคคลและทบทวนเนื้อหาได้ เนื่องจากเนื้อหาของบทเรียนเรียงลำดับจาก

ความง่ายไปหายาก มีกิจกรรมในบทเรียนที่หลากหลายและส่งเสริมการอ่านภาษาจีน ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ตลอดจนสามารถจำคำศัพท์และอักษรจีนได้ดีเพิ่มขึ้นอีกด้วย อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนให้ความสนใจในการจัดการเรียนการสอน ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับ จันทรา พันธุมณี (2560) ได้ทำการวิจัยการพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเรื่องการอ่านภาษาจีนโดยใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 17 คะแนน คะแนนต่ำสุด 5 คะแนน คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) 11.6 คะแนนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 4.34 และหลังเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 19 คะแนน คะแนนต่ำสุด 13 คะแนน คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) 16.4 คะแนนและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 2.30 แสดงให้เห็นว่า หลังเรียนด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาจีน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ผลการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจ ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D.= 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านนักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ด้านการใช้ประโยชน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$, S.D.= 0.46) รองลงมาคือด้านการออกแบบบทเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D.= 0.49) และด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D.= 0.53) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนที่ดีขึ้น มีความสนุกสนานเรียนรู้ได้หลายรูปแบบทำให้ไม่น่าเบื่ออยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D.= 0.40) รองลงมาคือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีกิจกรรมหลายรูปแบบ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$, S.D.= 0.46) และ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงและจดจำคำศัพท์ และประโยคภาษาจีนพื้นฐานมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$, S.D.= 0.50) ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คำคุณ โจนาวรรณ (2562) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนโดยใช้สื่อการเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง” ผลการทดสอบทักษะการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนของหน่วยการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง” สูงกว่าหน่วยการเรียนรู้ที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ผล

วิจัยความพึงพอใจที่มีต่อการใช้สื่อการสอน คอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน พินอินไม่ต้อง” พบว่าระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับ 4.14 เนื่องจากการใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน พินอินไม่ต้อง” แปรผลตามเกณฑ์ได้อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ หมายุโส๊ะ ฉารีผะ พงศ์หลง และจิตรพงษ์ เจริญจิตรได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมุสลิมศึกษา จังหวัดสตูลผลวิจัยระดับความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 4.91 เพราะนักเรียนได้เรียนรู้กิจกรรมที่ทางบทเรียนได้จัดกิจกรรมไว้ทำให้มีความพอใจ ต่อการสอนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเนื่องจากให้ทั้งความรู้และความเพลิดเพลิน ให้รู้จักคิดและ ปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน เรียนตามเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ ได้ลงมือปฏิบัติ มีผลแสดงความก้าวหน้า ทางการเรียนรู้เป็นระยะๆ ทำทนายให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเมื่อผู้เรียนได้ใช้ความพยายามถึงระดับหนึ่ง จะได้รับความสำเร็จทันที

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไปการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุม สามารถพัฒนาทักษะเขียนภาษาจีนของผู้เรียนให้สูงขึ้น สามารถช่วยให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ภาษาจีน ที่กำหนดให้ไปใช้เขียนประโยคหรือบทความได้ ผู้สอนควรศึกษาทฤษฎีและขั้นตอนการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุมให้ละเอียดและออกแบบเนื้อหาและกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.2 การใช้เทคนิคการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุม ผู้สอนควรแบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยละความสามารถทางภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ช่วยเหลือกันในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนได้

1.3 เนื้อหาสำหรับการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุม ควรมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เหมาะสมกับระยะเวลาในการปฏิบัติกิจกรรม และตรงกับความสนใจของผู้เรียน หัวข้อเรื่องในการเขียนต้องทันสมัย มีแหล่งข้อมูลเพียงพอ เพื่อเป็นแรงจูงใจในการเขียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเปรียบเทียบเทคนิคการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุมกับเทคนิคการสอนเขียนอื่น ๆ เพื่อหาข้อดีและข้อด้อย รวมถึงประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีน หรือภาษาอื่น ๆ

2.2 ควรขยายกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งต่อไปให้ครอบคลุมถึงนักเรียนหรือนักศึกษาที่มีพื้นฐานการเรียนรู้ต่างกัน เช่น กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถด้านภาษาจีนแตกต่างกัน หรือกลุ่มผู้เรียนในระดับการศึกษาที่ต่างกัน

2.3 ควรทำเทคนิคการสอนเขียนแบบกึ่งควบคุม ไปศึกษาในด้าน การส่งผลต่อความสามารถในการเขียนรูปแบบอื่น ๆ เช่น การเขียนเชิงสร้างสรรค์ กานเขียนเชิงวิชาการ งานเขียนเชิงธุรกิจ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- สุภาพร วัฒนาภิรมย์.(2564). บทบาทของภาษาในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพบุคคล. กรุงเทพฯ.
- พิณพร คงแท่น, อัญชญา ทองกระจาย,Huanhuan Ma.(2562). การพัฒนาการอ่านออกเสียง ภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. รายงานการวิจัย. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- นริศ วศินานนท์. (2551). ร้อยเรียงเคียงปัญญา เรียนรู้ภาษาจากวัฒนธรรมจีน. กรุงเทพฯ : เมืองโบราณ.
- ปวีณา ปานสมบูรณ์.(2563).การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องหน้าที่พลเมืองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต.มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
- มเหศักดิ์ ทองสลับ และกชกร อิปัตติ.(2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด.
- ไพโรจน์ ตีรณธนากุล, ไพบุลย์ เกียรติโกมล, เสกสรรค์ แยมพินิจ.(2554). การออกแบบและการผลิตบทเรียน คอมพิวเตอร์การสอนสำหรับ e-Learning.กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ. ปริญญา อินทรา
- มนัสนันท์ พิมพินิจ.(2554). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง วันสำคัญทางพุทธศาสนา สำหรับ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเสียง .วิทยาลัยราชสุดามหาวิทยาลัยมหิดล.
- วันทนี มีบุญญา.(2558). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย บทละครเรื่องเงาะป่า สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกริก ท่วมกลางและจินตนา ท่วมกลาง. (2555). การพัฒนาสื่อนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ : เอลโล่การพิมพ์.
- ชนัญดา สิ้นธนพงศ์ (2562).การพัฒนาและหาประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรายวิชา GEN133 เขียนแบบวิศวกรรม เรื่องหลักการของภาพฉายระบบมุมที่1.ศูนย์เรียนรู่มหาวิทยาลัยรังสิต.มหาวิทยาลัยรังสิต.
- รุจโรจน์ แก้วอุไร. (2555). หลักการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนตามแนวคิดของ กาเย่. คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- กิดานันท์ มะลิทอง.2543.เทคโนโลยีทางการศึกษาและนวัตกรรม.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- สุขเพ็ญ เจริญเกษมสกุล. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงโดยการใช้นิทานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/9. โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม.
- อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก.(2556).การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนรายวิชา ภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน:กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพ มณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน.กรุงเทพฯ:วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- การุณันท์ รัตนแสนวงษ์. (2556). การอ่านและการเขียนเชิงวิชาการ. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด แสงจันทร์การพิมพ์.
- สุขเพ็ญ เจริญเกษมสกุล. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงโดยการใช้นิทานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/9. โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม.
- นฤชล สติรวัฒน์กุล. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีน โดยใช้แผ่นภาพการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบึงบัว กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ บริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ปราณีต ม่วงนวล. (2557).รูปแบบการพัฒนาทักษะการอ่านที่มีประสิทธิภาพของโรงเรียนคำโพนทอง ราชบุรีนิคม.วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร .ปีที่8 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2560).
- อัญชลี โองเจริญ (2556).ผลของการสร้างเสริมความรับผิดชอบตนเองและสังคมตามแนวพุทธ ให้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดโสธรวราราม จังหวัดฉะเชิงเทรา. สารสนเทศและสื่อการศึกษา.ฉะเชิงเทรา.
- อำไพพรรณ สอนสอน.(2559).การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย นครสวรรค์.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ.(2556).ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- พัชรินทร์ บุตรสันเทียะ.(2562).การพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวคิด Task Based Learning ร่วมกับ คำถามของบลูม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมบัติ จำปาเงิน, สำเนียง มณีกาญจน์. (2548). กลเม็ดการอ่านเก่ง. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เหมิงหยู เป่า.(2560).ผลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยวิธีสอนโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2 .วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยสุตร และการสอนคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เสียวหลิน หยาง.(2562).การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมคำศัพท์ประกอบแบบฝึก ทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต, กรุงเทพฯ.
- ไอยลดา จันทรลอย .(2562).การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย เพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. .มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต/กรุงเทพฯ..
- ทิวาทิพย์ เพชรขว้าง .(2561).การสร้างแบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงคำ พื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.วิทยานิพนธ์ (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ปิยธิป ไทยเสน.(2564).การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงตัวสะกดตรงมาตรา โดยใช้เกม ร่วมกับ เทคนิคเพื่อนคู่คิด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูสุริยเทพ.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.
- เรวดี จันทรรัศมีโชติ.(2558). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 3 โดยการประยุกต์ทฤษฎีคอนสตรัคติวิซิมสู่การเรียนรู้ด้วยกระบวนการวิจัย.วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.มหาวิทยาลัยบูรพา.ชลบุรี.
- อุไรวรรณ ชินพงษ์. (2555). การพัฒนารูปแบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะการ เรียนรู้การนำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน. วารสารการวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัย มหาสารคาม. 2(1).53-67.
- อรอุมา ลั่นวงษา.(2564). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง ฟังก์ชัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชินโนรสวิทยาลัย.วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ.
- พิชญา สอนช่วย.(2564). ผลการใช้โปรแกรมกิจกรรมเกมโดยประยุกต์ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบ การกระทำที่มีต่อสมาธิของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ. 47(1). 222-231.
- อภินันท์ จันตะนี.(2564). จิตวิทยาการศึกษา Educational Psychology. วารสารรัฐประศาสน ศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. 4(2). 71-82.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ไหมไทย ไชยพันธ์.(2557). แนวคิดทฤษฎีการศึกษาการปรับปรุงพฤติกรรมในชั้นเรียน. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. 1(1). 21-33.
- กิตติชัย เกษมศานต์.(2557).การพัฒนาและประเมินผลบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่อง “พื้นฐานการถ่ายภาพ” ตามแนวคิดของโรเบิร์ต กาเย่ สำหรับนักเรียนชั้นประถม.วารสารวิชาการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์. 18(1). 194-205.
- จิตติมา จันทะศิริ.(2563).ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในเขตภาคเหนือ เรื่อง คำยืมภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตในภาษาไทยโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่. วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์มหาวิทยาลัยนเรศวร. 15(2). 167-177.
- การิมะห์ (2564). การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมแนะแนวโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ของกาเย่และ STAD เพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. 3(1). 115-143.
- วารุณี ภาชนนท์. (2551). ความพึงพอใจของผู้ปกครองต่อการดำเนินงานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา. วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- จิตตินันท์ เดชะคุปต์ และคณะ. (2555). การพัฒนาองค์ความรู้และสารสนเทศเพื่อการเรียนรู้ครอบครัวศึกษา.นนทบุรี.มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- น้ำลีน เทียมแก้ว. (2556). ความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการของสำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประจำปี การศึกษา 2555. มหาสารคาม: สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรวานี แดงไสว. (2556). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการสินเชื่อ ธนาคารออมสินในเขตกรุงเทพมหานคร. การศึกษาอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสยาม.
- ณิรณัฐ นรินทร์. (2557).ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการครูกลุ่มโรงเรียนศรีเมือง สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 1. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- โสฬณ ปันกาญจน์โต. (2550). การศึกษาการดำเนินงานกิจกรรมสหกรณ์โรงเรียน บ้านเหล่ากกหุ้งสว่าง ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. การศึกษาอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สมหมาย เปียณอม.(2551). รายงานการวิจัย เรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาในการได้รับบริการ
จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. นครปฐม : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
- คำคุณ โจนาวรรณ.(2562). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงตัวอักษรจีนโดยใช้สื่อการเรียน
คอมพิวเตอร์ ช่วยสอน “อ่านอักษรจีน ฟินอินไม่ต้อง”ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.2
โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย.สำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- อุสามา สิมปาน.(2555). ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออก
เสียงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.
- จันทร์ พันธ์ภูมิ.(2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนเรื่องการอ่านภาษาจีนโดย
ใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์ช่วยสอน.การประชุมหาใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่
ที่ 8 22 มิถุนายน 2560 มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- เหศักดิ์ ทองสลับ และกชกร อิปัตติ. (2563). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้
บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารมหาวิทยาลัย
ราชภัฏร้อยเอ็ด, 14(2), 96-104.
- กมลภัทร โพธิ์ภิรมย์,บำรุง โตรัตน์.2559.การพัฒนบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่เน้นเนื้อหา
อาเซียน เพื่อพัฒนาทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ราชบุรี จังหวัดราชบุรี.สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ .ราชบุรี
- วาโร เฟิงสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553).การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน.
- ยลดา กุมารสิทธิ์ และคณะ.(2560). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง. กรุงเทพฯ.
- สุพรรณิ หมายุโส๊ะ ฉารีเฒ่า พงศ์หลง และจิตรพงษ์ เจริญจิตร.การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย
สอน เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2 .โรงเรียนมุสลิมศึกษา จังหวัดสตูล.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ Xu Shaoxian

อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

2. อาจารย์ Sun Fuyuan

อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3. อาจารย์เสาวรักษ์ ประไพวงศ์

อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

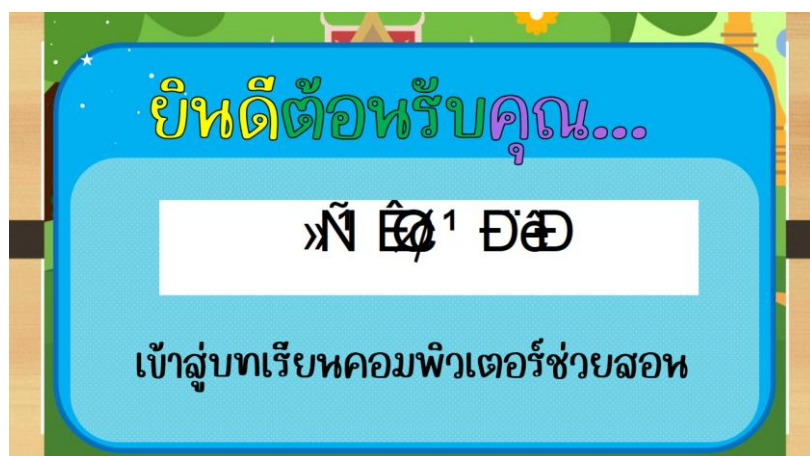
ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาจีนก่อนและหลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน
3. แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

ตัวอย่าง
บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีน

1. zhàn

หลักการออกเสียง **zh**

Zh เป็นเสียงฐานปลายลิ้นและเพดานแข็ง เสียงระเบิด - เสียงดแทรกไม่มีลม เวลาออกเสียงปลายลิ้นห่อตัวกระโดดขึ้นไปแตะเพดานแข็ง จากนั้นจึงลดระดับลิ้นลงมา เกร็งปลายลิ้นเล็กน้อย พร้อมกับออกเสียง ลมหายใจระเบิดและเสียงแทรกออกมาระหว่างปลายลิ้นกับเพดานแข็ง เส้นเสียงไม่สั่นสะเทือน

Zh

ENLIGHTENTH.COM

บทที่ 1 外国人在中国

课文 在中国安家

阅读提示

(1) 可玲是怎样一个人?

(2) 菲利普是怎样认识阿玲的?

▶ 目录

เวลา
120 วินาที

史密斯先生是某国驻华大使。他看起来像个运动员。大使先生
在大学时曾经是个冰球运动员，现在他在北京组织了一个少年国际
冰球队。这个队共有25人，成员来自加拿大、俄罗斯，也有中国少
年。大使是这个少年冰球队的专家教练。

大使认为，作为一
快适应另一个国家的文化
了解当地的文化。来到中

开始

素质是适应，必须要很
认真学习当地的语言，
天赋再次得到了验证。

“我对中国的未来非常乐观，因为我看到中国青年在勤奋地学
习和工作着，不少中国留学生还到外国留学，这对中国的经济建设
和社会发展很有好处，也有利于加强中外文化交流，增进彼此的
了解。我衷心地祝愿中国的明天更加美好。”

[返回速读目录](#)

限时阅读，读后选择正确答案

1

2

3

4

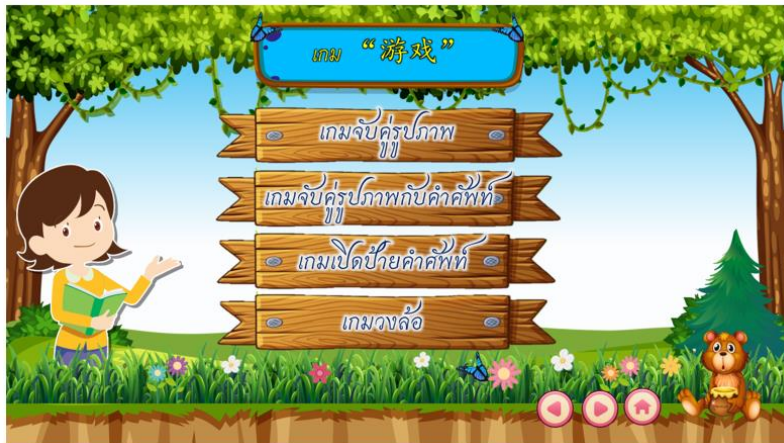
◀ ▶ 目录

บทเรียน 课文：外国人在中国

菲利普出生在南亚的一个小国，祖辈是中国人。在战争中菲利普
全家到了美国，加入了美国籍。在家里，菲利普跟妈妈讲潮州话；在
学校，他说英语；在太太身边，他就说普通话。

菲利普家在洛杉矶。他在华盛顿上大学，在纽约工作。他怎么也
没想到会在中国遇到爱情，而且把自己的家安在了北京。菲利普27岁
了，到了该结婚的年龄了，可一时没遇到合适的。一次他来北京

◀ ▶ 目录

0:02

国宝	学生证	怎么	校门口	亚洲
出发	北京	动物园	票	半价

	zěnmē		Běijīng
	yàzhōu		bànjià
	dòngwùyuán		chūfā
	xuéshēng zhèng		guóbǎo
	piào		xiào ménkǒu

Submit Answers

0:15

เว็บไซต์

申请	留学	快要	奖学金	国家
推荐	面试	出国	毕业	网站

จับคู่คำศัพท์. บทที่ 1

Share

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

แบบทดสอบการอ่านภาษาจีน

ตอนที่ 1 ให้เลือกคำอ่านที่ถูกต้องของคำศัพท์ต่อไปนี้

1. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “光顾”
 - A. guāng gù
 - B. guǎng gù
 - C. guàng gù
 - D. guāng gū
2. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “经营”
 - A. jìng yíng
 - B. jīng yǐng
 - C. jīng yíng
 - D. jǐng yìng
3. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “倾向”
 - A. qīng xiāng
 - B. qīng xiàng
 - C. qíng xiàng
 - D. qīng xiāng
4. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “速度”
 - A. shù dù
 - B. sù dù
 - C. shù du
 - D. sù du
5. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “寓言”
 - A. yù yán
 - B. yù yáng
 - C. yǔ yán
 - D. yǔ yáng
6. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “物资”
 - A. wù zhī
 - B. wù zhì
 - C. wù zī
 - D. wù zi
7. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “顺利”
 - A. shùn lì
 - B. shùn li
 - C. sùn lì
 - D. sùn li
8. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “逐渐”
 - A. zhú jiàn
 - B. zú jiàn
 - C. zhú jiān
 - D. zhú jiān
9. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “伪劣”
 - A. wéi liè
 - B. wéi lie
 - C. wěi liè
 - D. wěi lie
10. ข้อใดเป็นคำอ่านของ “市容”
 - A. sì róng
 - B. sì lóng
 - C. shì róng
 - D. shì lóng

ตอนที่ 2 จงอ่านประโยคต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. 他乘坐的中国国际航空公司的班机在香港转机。
2. 在这两年多的时间里, 我的汉语水平不断提高, 学习汉语的兴趣也越来越大。
3. 我拍了很多照片, 认识了很多北京朋友, 也了解了不少民俗风情。
4. 人们在使用隶书时, 还是觉得一笔一画太费事、太麻烦。同时, 又嫌草书太草、难辨认。
5. 书写楷书要求字端正, 这对于从事文字工作的人来说还是比较麻烦。
6. 语言被划分为不同的语系, 世界上最大的语系是印欧语系, 操印欧语系的总人数占世界人口的一半左右。
7. 汉字是目前世界上仅存的由象形文字演化而成的表意文字。
8. 太阳紫外线。没有臭氧层, 地球上的生物将会被毁灭。
9. 如果太阳光很强, 可以带太阳镜, 皮肤怕晒可以穿衣服, 也可以躲到没有紫外线辐射的地方
10. 同时, 18.5%的人认为中国国内绿色产品的质量和技术水平还比较低

แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความพึงพอใจของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
พึงพอใจมาก	ให้	4	คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	ให้	3	คะแนน
พึงพอใจน้อย	ให้	2	คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

รายละเอียดการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านการออกแบบบทเรียน					
1.ความสามารถในการนำเสนอข้อมูลเนื้อหา ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน					
2.เมนูใช้งาน มีการจัดวางเหมาะสม ใช้งานได้ง่ายและสะดวก					
3.ขนาดตัวอักษร สีตัวอักษรของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม					
4.การใช้ภาษาในการสื่อสาร ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม					
5.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีกิจกรรมหลายรูปแบบ					
6. เสียงที่ใช้ในบทเรียน มีความชัดเจน มีความเหมาะสม					
ด้านเนื้อหา					
7.เนื้อหาตรงตามจุดประสงค์ของบทเรียน					
8.เนื้อหาบทเรียนช่วยให้พัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนดีขึ้น					
9.ปริมาณเนื้อหา มีความเหมาะสม					
10.คำศัพท์และประโยคตัวอย่างสอดคล้องกับเนื้อหา สามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้					
11.แบบฝึกหัดแต่ละบทเรียนส่งเสริมการพัฒนาการอ่านภาษาจีน					
ด้านการใช้ประโยชน์					
12.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาจีนที่					

รายละเอียดการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ดีขึ้น มีความสนุกสนานเรียนรู้ได้หลายรูปแบบทำให้ไม่น่าเบื่อ					
13.บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีการเรียบเรียงเนื้อหาจากลำดับง่ายไปหายาก และเป็นหมวดหมู่					
14. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ช่วยให้สามารถอ่านออกเสียงและจดจำคำศัพท์ และประโยคภาษาจีนพื้นฐานมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้					
15.การเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีอิสระในการเรียนรู้สามารถใช้ศึกษาเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนได้ สามารถย้อนกลับมาเรียนใหม่ได้ตามความสนใจ ทำให้เข้าใจเนื้อหาวิชาภาษาจีนเพิ่มขึ้น					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

แบบประเมินความคิดเห็นสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

แบบตรวจสอบคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนของผู้เชี่ยวชาญ

สร้างแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ IOCแบบตรวจสอบคุณภาพของบทเรียน
คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาจีนของผู้เชี่ยวชาญ การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์
(Index of Item Objective Congruence : IOC)

คำชี้แจง ขอให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย
สอนภาษาจีน โดยใช้เครื่องหมาย (/) ลงในช่องความคิดเห็นของ ท่านพร้อมเขียน
ข้อเสนอแนะ ที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

ข้อ	รายการพิจารณา	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ		
		เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1
ด้านคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน				
1.	ความสามารถในการทำงานของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน			
2.	ความสามารถในการนำเสนอข้อมูลเนื้อหาของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน			
3.	ความสามารถในการทำงานของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับอุปกรณ์ หลากหลาย			
4.	การออกแบบหน้าจอของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม สวยงาม			
5.	ขนาดตัวอักษร สีตัวอักษรที่ใช้ของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม			
ด้านการใช้งานบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน				
6.	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีขั้นตอนการใช้งานที่ชัดเจน ง่ายต่อการนำไปใช้			

7.	การจัดรูปแบบภายในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนง่ายต่อการเรียนรู้			
8.	ตำแหน่งการจัดวางภาพ เนื้อหา เสียงในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม			
9.	การจัดวางตำแหน่งปุ่มต่าง ๆ ภายในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม			
10.	ขนาดตัวอักษร และรูปแบบตัวอักษรที่นำเสนอภายในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความเหมาะสม มีความสวยงามสามารถอ่านได้ง่าย			
11.	รูปภาพที่ใช้ประกอบภายในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความน่าสนใจ			
12.	บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีความสะดวกและง่ายต่อการใช้งาน			
ด้านเนื้อหา				
13.	เนื้อหาเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน			
14.	เนื้อหามีความสอดคล้องกับบริบทพื้นที่			
15.	เนื้อหามีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางสถานศึกษา			
16.	เนื้อเรื่องส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีน			
17.	สาระของเรื่องมีประโยชน์ต่อผู้เรียน			

ด้านภาษา				
18.	ระดับภาษาที่ใช้เหมาะกับวัยผู้เรียน			
19.	ใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์เข้าใจง่ายและสื่อความหมายชัดเจน			
20.	ภาพและภาษามีความสอดคล้องกัน			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย): นายดนุพงศ์ ชีวินวิไลพร
ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ): Mr.Danuphong Cheewinwilaiporn
2. หมายเลขบัตรประชาชน 1579900148928
3. ตำแหน่งทางวิชาการ: อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
4. หน่วยงานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
80 หมู่ 9 ตำบลบ้านดู่ ถนนพหลโยธิน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
โทรศัพท์ 0-5377-6014 โทรสาร 0-5377-6014 และ มือถือ 085-8263507
Email: cheewinwilaiporn@hotmail.com

5. วุฒิการศึกษา :

- ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
- ปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ
มหาวิทยาลัยเจ้จ๋วง มณฑลเหอหนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
- ปริญญาเอก ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์โลก คณะประวัติศาสตร์
มหาวิทยาลัยเจ้จ๋วง มณฑลเหอหนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

6.สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ ภาษาศาสตร์ การประยุกต์ใช้ภาษาจีน

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

ที่	ชื่องานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน	ช่วงเวลา ดำเนินการ	สถานะ
1	ความต้องการในการพัฒนา ภาษาต่างประเทศของบุคลากรใน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	ผู้ร่วมวิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2557	แล้วเสร็จ

ที่	ชื่องานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน	ช่วงเวลา ดำเนินการ	สถานะ
2	ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลาง ตามทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	หัวหน้า วิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2563	แล้วเสร็จ
3	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการ สอนภาษาจีนโดยการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการจัดการเรียนรู้ แบบ ผสมผสาน	ผู้ร่วมวิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2563	แล้วเสร็จ
4	การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียบนเครือข่าย อินเทอร์เน็ต โดยใช้ google classroom รายวิชาสภาพทั่วไป เกี่ยวกับสาธารณรัฐประชาชนจีน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	หัวหน้า วิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2564	แล้วเสร็จ
5	การพัฒนาต้นแบบนักร้อง ท้องถิ่นแบบพหุภาษาเชิง วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ ใน อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย	ผู้ร่วมวิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2563-2564	แล้วเสร็จ

ที่	ชื่องานวิจัย	สถานภาพ	แหล่งทุน	ช่วงเวลา ดำเนินการ	สถานะ
6	การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนโดยใช้เกมแอปพลิเคชัน word wall สำหรับนักศึกษา โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย	ผู้ร่วมวิจัย	ทุนสนับสนุนจาก สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย	2566	ดำ เน น การ